

ΓΙΑΤΙ ΕΝΑ ΝΕΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ;

Γιατί απλούστατα, στην Ελλάδα, δεν υφίσταται καν ένα φυλλάδιο για τους εργάτες - και όχι μόνο- και τα προβλήματά τους (είτε λαμβάνουν χώρα στους εργασιακούς χώρους τους, είτε έξω από αυτών. Πολύ περισσότερο ο κατεχόμενη αναρχικός / ελευθεριακός εργάτης / εργαζόμενος, που δε μπορεί να βρει κάποιο είδους έντυπο του πολιτικού του «χώρου», που να ασχολείται ΚΑΙ ειδικά με τα διάφορα προβλήματα της εργατικής τάξης (είτε πάλι, αφορά ντόπιους, είτε αλλοδαπούς εργάτες). Βεβαίως, υπάρχουν και χίλιοι δύο άλλοι λόγοι για το «γιατί».

Βασικά, πρόκειται για πρωτοβουλία ατόμων, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εντάχθηκαν, ήδη, στο εργασιακό σύστημα της αγοράς, όπου ανακαλύπτουν μερα με τη μέρα, τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη στην Ελλάδα (δυσκολίες, που όμως είναι κοινές με δαυτές των συνάδελφων του εξωτερικού). Με κανέναν τρόπο δεν υποστηρίζουμε ότι είμαστε ειδήμονες, δηλ. «γνώστες» του αντικειμένου που θέλει να καταπιάνεται τούτο το μικρό -σε έκταση- έντυπο, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα στεκόμαστε σε θέματα που μας θίγουν άμεσα.

Τονίζουμε ότι επιθυμούμε μια σοβαρή προσπάθεια να προσεγγίσουμε άμεσα τον κόσμο της εργατικής τάξης (αλλά και τους πασης φύσεως αδικημένους του καπιταλιστικού συστήματος και της κρατικής ασυδοσίας) τόσο σε τοπικό όσο και υπερ-τοπικό επίπεδο. Γνωρίζουμε ότι δεν είναι -ειδικά για το τελευταίο- εύκολη υπόθεση, δεδομένου ότι στον ελλαδικό χώρο απουσιάζει η όποια αναρχοσυνδικαλιστική παράδοση (σε αντίθεση με τις άλλες μεσογειακές χώρες, όπως η Ιταλία και η Ισπανία, για να αναφέρω κάποια παραδείγματα) τόσο στον αστο/εργατικό όσο και στον αγροτικό τομέα. Ουδέποτε δημιουργήθηκε οργανωμένο συνδικάτο με αναρχικές κατευθύνσεις (ούτε προπολεμικά, ούτε καν στη μεταπολίτευση). Βασική αιτία για αυτό είναι, βεβαίως, η έλλειψη ελευθεριακής /αντι-εξουσιαστικής παιδείας από πολύ νωρίς-κυρίως μετά την επανάσταση του 1821, εποχή που το κίνημα του αναρχισμού (και μαζί του αναρχοσυνδικαλισμού) έκανε τα πρώτα του βήματα στη (συγκλονισμένη από επαναστατικές εξεγέρσεις και μαζικές απεργίες) βόρεια Ευρώπη. Το ζητούμενο -τόρα- είναι να γίνει, επιτέλους, η αρχή.

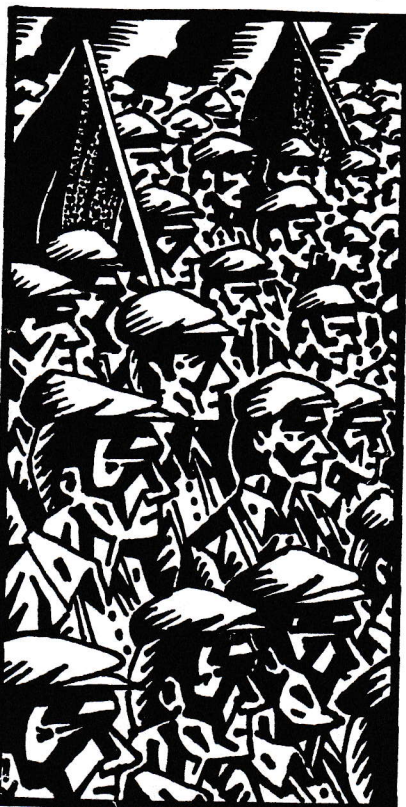
Μόνο μια κοινή, σοβαρή και καλοπροαίρετη προσπάθεια από μέρους όλων των αντιεξουσιαστών, ελευθεριακών, αναρχικών (και λοιπούς του χώρου) μπορεί να βγάλει την αναρχο-συνδικαλιστική δράση -στον ελλαδικό χώρο- από την ανυπαρξία και από το τέλμα. Σήμερα κίολας-αν όλοι μας, που πιστεύουμε στην κατάκτηση των εργατικών δικαιωμάτων (που, μέρα με τη μέρα, συρρικνώνονται) και στην Άμεση Δράση για την καθιέρωση της άμεσης δημοκρατίας, της αλληλοβοήθειας και της αλληλεγγύης -μπορούμε να ξεκινήσουμε. Και ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ είναι μια αρχή. Έχουμε ένα νέο στοίχημα να κερδίσουμε.

Και αυτό εξαρτάται από όλους μας...

ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ Α* ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

Η Γιουγκοσλαβική ιντερνετική ομάδα Initiative for Anarcho Syndicate (IAS) σχεδιάζει να οργανώσει (συλλογικά με άτομα από τον αντιεξουσιαστικό χώρο της ευρύτερης περιοχής των βαλκανίων: από Αλβανία, από Τουρκία, από Βοσνία, από Ελλάδα, από Κροατία, από Σλοβενία, από Βουλγαρία, από Μακεδονία, από Ρουμανία και φυσικά Γιουγκοσλαβία) μια διάσκεψη (δίχως να αποκλείεται η προοπτική ενός μαζικότερου συνέδριου) σχετικά με την συνολικότερη εικόνα του σημερινού αναρχοσυνδικαλιστικού ρεύματος στον βαλκανικό χώρο και τις μακροπρόθεσμες προοπτικές του. Η άτζεντα δεν έχει κλείσει, οπότε οποιαδήποτε προτάσεις για το ζήτημα αυτό είναι ευπρόσδεκτες.

Επικοινωνία: balkanasc-subscribe@yahoo.groups.com και rata@beotel.yu

Η ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΦΕΡΙΑ

	2000	2001
A. Μακεδονία /Θράκη	8,6%	9,0%
Κεντρική Μακεδονία	10,7%	10,8%
Δ. Μακεδονία	14,7%	10,8%
Ήπειρος	10,6%	11,9%
Θεσσαλία	12,4%	11,6%
Δ. Ελλάδα	10,2%	9,9%
Ιόνιοι νήσοι	5,0%	6,7%
Στ. Ελλάδα/ Εύβοια	13,6%	13,3%
Αττική	12,2%	10,4%
Πελοπόννησος	9,3%	8,1%
B. Αιγαίο	7,4%	6,0%
N. Αιγαίο	10,4%	9,7%
Κρήτη	6,7%	5,7%

(Πηγή: ΑΒΕΔΕ)

Η ΜΟΙΡΑ ΕΝΟΣ ΑΝΑΣΦΑΛΙΣΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ...

Ένας νέος –ανειδίκευτος και ανασφάλιστος –εργάτης, καταπλακώθηκε από έναν ... τόνο χαρτί στο τέλος της βάρδιας. Έμεινε αναίσθητος και αβοήθητος 18 ώρες έως ότου τον ανακάλυψαν οι καθαρίστριες του πιεστήριου της «Ελευθεροτυπίας» (όπου εργαζόταν ο άτυχος εργάτης) και μεταφέρθηκε στο ΚΑΤ. Έμεινε σε κόμα 20 μέρες περίπου, αλλά τελικά υπέκυψε στα τραύματά του. Η εφημερίδα –φυσικά –απέκρυψε το όλο συμβάν.

Το απεχθές γεγονός ότι τα αφεντικά της εν λόγω εφημερίδας (που «θέλει» να το παίζει τάχα «ανθρώπινη», «ανοικτά κοινωνική» κτλ.) προσφέρθηκαν να αναλάβουν τα αναγκαία έξοδα με αντάλλαγμα τη σιωπή των δικών του, δείχνει –αν μη τι άλλο– το «ποιόν» των ανθρώπων, που επιμένουν να αντιμετωπίζουν το ανώνυμο προσωπικό τους ως ανθρώπων, που τελευταίας κατηγορίας και άνευ σεβασμού και αξιοπρέπειας! Προφανώς τους ενδιαφέρει πότε το ακηλίδωτο του κύρους τους παρά η ζωή ενός ανθρώπου που δούλευε με συνέπεια και αρμονία με το υπόλοιπο προσωπικό. Εύγε τους!

ΠΙΣΩ ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ...

Από τον Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίων και Χάρτου Αττικής αναφέρεται, σε σημειώμά τους –νήφισμα αλληλεγγύης, την κατάσταση στα φροντιστήρια: «Πρωτοφανής επίθεση έχει εξαπολυθεί εναντίον 4 καθηγητών/τριών από τον ιδιοκτήτη φροντιστηρίου (Μεταμόρφωση Αττικής) Μιχ. Χαρίση. Η Μ. Πετρίδου μία από τους 4 καθηγητές /τριες, εργαζόταν στο συγκεκριμένο φροντιστήριο επί τρία χρόνια χωρίς ο εργοδότης να της κολλά ένοσημα». Βεβαίως, η εν λόγω καθηγήτρια δεν είναι η μόνη που παραμένει ανασφάλιστη στο φροντιστήριο του κύριου Χαρίση. Το Ι.Κ.Α. επέβαλε τα προβλεπόμενα πρόστιμα. Το... ευτράτελο είναι ότι ο κ. Χαρίσης προχώρησε σε μηνύσεις εναντίον των 4 καθηγητών (ζητώντας το.. ποσό των 100.000.000 δρχ. (!!!) από κάθε... έναν τους) για δήθεν ηθική βλάβη που του προκλήθηκε. Και άλλοι εργοδότες του χώρου, «δραστηριοποιούνται» για την εξόντωση του συνδικαλιστικού κινήματος των καθηγητών/διδασκάλων (όπως η σχετικά πρόσφατη νομική επίθεση των φροντιστηρίων κατά του προέδρου και μελών του ΣΕΦΚ –που τα δικαστικά του έξοδα έχουν πλέον υπερβεί τις 500.000 δρχ.).

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ Τ.Α.Π.Ο.Τ.Ε.

Είναι περίεργα πράγματα αυτά που συμβαίνουν στην κοινωνία μας. Από πού και ως που ... το δελτίο ΕΝΟΤΗΤΑ της Πανελληνίας Ένωσης Συνταξιούχων Σιδηροδρομικών-ΠΕΣΣ-θεωρεί την τοποθέτηση του (ενός, θα λέγαμε καλύτερα) προέδρου κ. Παν. Νίκου στη θέση της προεδρίας του ΤΑΠΟΤΕ, πως «βραβεύει, αναμφίβολα (!), την μεγάλη και συνεπή θητεία του στη Διοίκηση Επιχειρήσεων ποικίλων εταιρειών μεγάλου οικονομικού κύρους (!) και στην αφοσίωση στο έργο του». Εδώ που τα λέμε, ο ασφαλιστικός φορέας του ΤΑΠΟΤΕ περνάει την πιο σοβαρή του κρίση (σुक ολίγοι συνταξιούχοι του ΟΣΕ φέρονται δυσαρεστημένοι με το θέμα των επικουρικών –δεν τους καταβάλλονται τα οφειλόμενα – και με το γραφειοκρατικό «χώσιμο» που διαρκώς υφίστανται) και η επιλογή ενός γραβατωμένου γιάππη, ως προέδρου σε κρίσιμο φορέα, δεν φαίνεται να 'ναι η ...ενδεικνυόμενη για τη λύση των χρόνιων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι ασφαλισμένοι. Μήπως είναι καιρός να βγάλουν τα πανώ από τη ναφθαλίνη και να... ξανακατέβουν στους δρόμους της διαμαρτυρίας;

Η κάθοδος των αγροτών

Την Τρίτη 5 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε κάθοδος αγροτών της Βόρειας Ελλάδος στην Αθήνα, με μισθωμένα λεωφορεία, κατόπιν απόφασης του λήφθηκε από προηγούμενη σύσκεψη της συντονιστικής επιτροπής, στο κτίριο της ΠΑΣΕΓΕΣ στη Θέρμη Θεσσαλονίκης. Συγκεντρώθηκαν στις 12 το μεσημέρι στο Παναθηναϊκό Στάδιο και από' κει πορεία ως το υπουργείο Γεωργίας. Φυσικά υπήρξε προσπάθεια του ΚΚΕ να «κατελώσει» τις εξής κινητοποιήσεις των αγροτών (όπως προσπάθησε και πρόσφατα το χειμώνα με τις μαζικές απεργίες του αγροτοσυνδικαλιστικού κινήματος) αλλά –ευτυχώς– δίχως επιτυχία. Σημειώνεται ότι στη σύσκεψη της ΠΑΣΕΓΕΣ δεν συμμετείχαν αγρότες προσκείμενοι στο ΚΚΕ (τους έδειξαν την πόρτα, προφανώς...).

ΠΡΟΣ ΔΙΑΛΥΣΗ Η Γ.Σ.Ε.Ε. ;

Καλά όλα τα' ξε, η αυτοδιάλυση της έλειπε; Το συνδικαλιστικό όργανο του ΚΚΕ, το ΠΑΜΕ –δια της σταλινικής ηγεσίας του Περισσού –αποφάσισε να «αποχωρήσει» από τους κόλπους της ΓΣΕΕ και να κατεβαίνει, αυτόνομα πλέον, στους εργατικούς αγώνες (κατελώνοντας τις όποιες κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης... άραγε;) που θα ακολουθήσουν στο μέλλον. Όχι πως μας πολυκαίει το θέμα, διότι –ως γνωστόν – «το κόμμα του λαού» (;) βρίσκεται εδώ και καιρό «στον κόσμο του» ακολουθώντας μια αρτηριοσκληρωτική σταλινίζουσα γραμμή που καταφέρνει περιφάνεια, έως τώρα, να διώχνει κόσμο και κοσμάκη...

Άμ και η ΓΣΕΕ, που μυρίζει αντι-εργατική ρεφορμίλα...

ΟΙ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΤΟΥ Α.Σ.Ε.Π. ...

...πραγματοποίησαν πανελλαδική συγκέντρωση τη Δευτέρα 25 Φεβρουαρίου, έξω από το υπουργείο Δημόσιας Διοίκησης. Οι επιτυγχόντες του γραπτού διαγωνισμού του ΑΣΕΠ του Φεβρουαρίου του 1998, έχουν προχωρήσει στη δημιουργία συλλόγου και παλεύουν για την τακτοποίηση του σοβαρού ζητηματός των εργασιακών δικαιωμάτων τους. Οι ίδιοι ενδεικτικά σημειώνουν: «... δεν χρησιμοποιήσαμε κανένα πολιτικό μέσο ούτε χρησιμοποιήσαμε πίσω πόρτες για να κατορθώσουμε τον σκοπό μας παρά μόνο το... όπλο της προσωπικής προσπάθειάς μας και τα γνωστικά προσόντα μας...». Συμπληρώνουν δε ότι θα συνεχίσουν αποφασιστικά με νέες κινητοποιήσεις άμεσης δράσης, ενημέρωση του κόσμου με τα αιτήματά τους και εξαντλώντας κάθε ένδικο μέσο (!).

Το δελτίο Ε.Ε., τους εύχεται ολόψυχα καλή επιτυχία στις προσπάθειές τους και στη περάτωση του σκοπού τους με το σύνθημα ΟΧΙ ΣΤΑ ΡΟΥΣΦΕΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ!!!

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ!!!

19 ΟΚΤ. ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

Μεγάλη επιτυχία υπήρξε η γενική απεργία που πραγματοποίησαν τα ιταλικά εργατικά συνδικάτα, ιδιαίτερα με τη σημαντική συνδρομή της USI, που έκανε το κατά δύναμη να συσπειρώσει κόσμο στη πρωτεύουσα. Ήρθε πολύς κόσμος, που επιθυμούσε να συμμετάσχει στο μαχητικό μπλόκ της USI- AIT, συντρόφοι της οποίας ανέμιζαν μαυρο-κόκκινες σημαίες και διέθεταν βαγονάκι που έπαιζε δυνατή μουσική (και από το οποίο... ακούγονταν συνθήματα, για εντατικούς εργατικούς αγώνες). Ο αριθμός των συμμετεχόντων υπερέβη τις 100,000, σύμφωνα με τους διοργανωτές (εκτός της USI-AIT, ήταν και τα εργατικά σωματεία της CUB, RdB, Unicombas, CGIL και άλλων της ρεφορμιστικής αριστεράς).

Εδώ πρέπει να σημειωθεί, ότι στην επιτυχημένη απεργία, συμμετείχαν και αυτόνομες πολιτικές ομάδες, με σημαντικότερη παρουσία εκείνη της FAI (που κάποια στιγμή της πορείας, το αναρχικό μπλόκ της ενώθηκε με αυτό των αναρχοσυνδικαλιστών της USI.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ENRON

Το-καθόλου παράξενο-γεγονός ότι εξέχοντες επενδυτές «φουσκωσαν» αδικαιολόγητα (ή μήπως το ανελέητο κυνηγί του κέρδους δικαιολογεί τις οποιοσδήποτε παρατυπίες και εγκλήματά τους;) την αγορά των μετοχών της εταιρίας, τα λογιστικά «τρυκ» και λοιπές εισροές κεφαλαίων «κάτω από το τραπέζι» αποτέλεσαν στο να οδηγηθεί ο πάλαι ποτέ οικονομικός γίγαντας στη ταπεινωτική χρεωκοπία και ολική κατάρρευση, αποκαλύπτει τις ...συνέπειες του δρόμου που ακολουθεί η παγκοσμιοποίηση της αγοράς.

Ακόμα, το γεγονός ότι η κυβέρνηση Μπους ... δεν υπήρξε αμέτοχη του οικονομικού σκανδάλου, προσδίδει στην όλη περίπτωση μια διαφορετική διάσταση.

Τα κράτη δεν ελέγχουν πια τη τρέχουσα οικονομία της παγκοσμιοποιημένης Αγοράς, είναι η ίδια η... Αγορά που ελέγχει τα κράτη και κατευθύνουν τις βουλήσεις τους. Έχουν καταστήσει τα κράτη «μαριονέτες» στα χέρια των ολίγων της κατεστημένης ελίτ του πανίσχυρου κεφαλαίου και ελέγχοντας τις εκάστοτε κυβερνήσεις των κρατών, καθορίζουν τα πάντα σχετικά με την οικονομική κατάσταση των λαών (βλέπε περίπτωση της Αργεντινής). Και αυτό γίνεται, είτε με τη συρρίκνωση των κεκτημένων της εργατικής τάξης κι του προλεταριάτου, είτε με ... συχνές «αναδομήσεις» των οικονομικών συστημάτων (με άμεσες συνέπειες την μαζική ανεργία, την υποαπασχόληση, τις μαζικές συγχωνεύσεις των ισχυρών «ομίλων» εις βάρος των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, τις ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων φορέων κτλ.). Η περίπτωση της 'ENRON', λοιπόν, δεν είναι παρά... η κορυφή του παγόβουνου.

Είναι στα χέρια των λαών, να εμποδίσουν την τρομαχτική οικονομική λαίλαπα του κεφαλαίου και της πολιτικής/εξουσιαστικής «ελίτ» με κάθοδο σε μαχητικούς αγώνες με κάθε διαθέσιμο μέσο.

Ευχαριστούμε τους συντρόφους που συνέβαλαν στην έκδοση του 1^{ου} τεύχους. Το δελτίο είναι ανοικτό οπότε ο καθένας /μια μπορεί να συμμετάσχει παντοιοτρόπως.

η Ε.Ε. πιέζει για απελευθέρωση αγορών

Η μικρή άνεδος της ανάπτυξης και η ελάχιστη άνοδος του ΑΕΠ έβαλαν σε ανησυχίες τους τεχνοκράτες των Βρυξελλών και δια στόματος του Μάριο Μόντι, επίτροπου αρμόδιου για θέματα ανταγωνισμού, πιέζουν για επίτευξη των οικονομικών διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων -εν όψει της συνόδου κορυφής της Ε.Ε. στις 15-16 Μαρτ. στη Βαρκελώνη -όλων των χωρών της ευρωζώνης (αλλά και μελών εκτός αυτής). Την ίδια περίοδο, σχεδιάζονται -στη καταλανική πόλη- μαζικές κινητοποιήσεις για την επικείμενη σύνοδο, από τις γνωστές αντικαπιταλιστικές οργανώσεις και τα εργατικά συνδικάτα.

Μέρος της ευρύτερης «ανησυχίας» τους είναι το γεγονός ότι η ΕΕ θα... αποκτήσει καινούργια μέλη, μετά το 2003 (οι χώρες του πρώην ανατολικού μπλόκ, μαζί με Κύπρο και Μάλτα) πράγμα που θα κάνει τις μέχρι τώρα λειτουργίες της ... λιγότερο «ευέλικτες». Ειδικά οι πιο ισχυρές οικονομικά χώρες (Γαλλία, Γερμανία, Μεγ. Βρετανία) επιδιώκουν την έμμεση (βλέπε «αδιαφανή») δημιουργία σκληρού διευθυντικού πυρήνα μέσα στη Κομισιόν, προκειμένου να χαράξουν καλύτερα την καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική πολιτική τους.

Οι μαζικές κινητοποιήσεις όμως, θα ... αποτελέσουν το ηχηρό "χα-στούκι" στην αλαζονία της κοινοτικής πλέμψας της ευρω-εξουσίας!!!

Διαρκής Κρίση made in U.S.A.

Το αμερικανικό νοικοκυριό διανύει τις πιο δύσκολες μέρες του εξαιτίας της παρατεταμένης οικονομικής κρίσης που χτυπάει στην χώρα του Κυρίαρχου Καπιταλισμού. Πιο συγκεκριμένα, ένας στους είκοσι αμερικανούς είναι υπερχρεωμένος στις τράπεζες κυρίως λόγω κατάχρησης καταναλωτικών δάνειων -και κινδυνεύει να βρεθεί κάτω από το «επιτρεπτό» όριο φτώχειας. Άλλωστε, πραγματικό σόκ προκάλεσε η σχετικά πρόσφατη είδηση ότι 40% των παιδιών (μεγάλο μέρος τους αφορά λατινο/αφρο-αμερικανόπουλα των γκέτο) υποσιτίζονται ή δυσκολεύεται να εξασφαλίσει τα αναγκαία προς επιβίωση.

Αυτή η -χειρότερη, μετά την μεταπολεμική περίοδο -οικονομική κρίση, μας αποκαλύπτει μιαν εικόνα υπερδύναμης υπό κατάρρευση, με το περιβόητο «αμερικανικό όνειρο» να δοκιμάζεται πλέον σκληρά και τα πάντα να τίθενται υπό το πρίσμα της αμφιβολίας. Και ο περβίγελος της αυλής Τζώρτζ -τζούνιορ -Μπους δεν φαίνεται ικανός να βγάλει τη χώρα από τον βούρκο της διαρκούς κρίσης.

Η απαρχή ενός καταρρέοντος καπιταλισμού...

ΟΧΙ ΠΙΑ ΣΕΧΤΑΡΙΣΜΟΙ !!!

Η αναγκαιότητα του συνδικαλισμού στον αναρχικό χώρο

Από τις τελευταίες δεκαετίες του 19^{ου} αιώνα ως τις μέρες μας ... π'λί' νερό κύλησε στο αυλάκι. Έχουν γίνει «κοσμογονικές» αλλαγές, ιδέες μεταλλάχθηκαν, σύνορα επαναχαράχθηκαν, νέα «περιβάλλοντα» δημιουργήθηκαν, αλλά... τα πάθη των φτωχών ανθρώπων (όσο κι αν άλλαξαν οι εποχές) παρέμεναν και παραμένουν ίδια και απάραλχτα. Αγώνες έγιναν και θα... εξακολουθούν να γίνονται με «γνώμονα» το γενικότερο θεμιτό συμφέρον της εργατικής και των χαμηλών στρωμάτων. Για ένα όραμα μιας ελεύθερης κοινωνίας, αντιταραχικής και αντιεραρχικής, όπου όλοι οι άνθρωποι να μπορούν να απολαμβάνουν -επί ίσους όρους- τους καρπούς των κόπων τους.

Πολλοί από αυτούς τους αγώνες, πραγματοποιήθηκαν υπό το «κρίσμα» του μαχητικού συνδικαλισμού - κύριο όπλο της η ορμητικότητα και η μαχητική αποφασιστικότητα της εργατικής τάξης που πάντα απηφούσε τα «προστάγματα» της κυρίαρχης τάξης της μπουρζουαζίας και του στρατιωτικού κατεστημένου. Αυτό όμως, δεν σημαίνει ότι στους αγώνες αυτούς, δεν έγιναν λάθη από τη μεριά της εργατικής τάξης και ειδή των ... εργατικών συνδικάτων!

Τουναντίον, στους κόλπους των συνδικάτων -ιστορικά- δεν αποτράπηκαν οι σεχταρισμοί, οι κάθε μορφής διασπάσεις, οι «αλλαγές» ιδεολογικών status, οι απόπειρες «καθοδήγησης» μελών, οι προθέσεις «νομιμοποίησης» κάποιων μορφών κρυπτο-εσωτερικής ιεραρχίας, οι κλίκες και γενικά οι κάθε λογής ρεφορμιστικές τάσεις. Τι συμβαίνει, λοιπόν και ο συνδικαλισμός μπαίνει σε τέτοιο τέλμα; Γιατί οι εργάτες των συνδικάτων δε μαθαίνουν από τα παλιά λάθη τους; Τα ... παθήματα ποτέ δεν έγιναν μαθήματα, εκτός ελάχιστων εξαιρέσεων, φυσικά.

Προφανώς, η αρχή πρέπει να γίνει από την αυτό-οργανωμένη παιδεία και από μια ... τάση για αλλαγή γενικότερης νοοτροπίας των εργατών/τριων. Η μέθοδος μπορεί να ποικίλει ανάλογα από το άμεσο δρώμενο περιβάλλον, από τις εργασιακές συνθήκες και από το υφιστάμενο επίπεδο εσωτερικής καλλιέργειας του κάθε ατόμου ξεχωριστά. Επομένως, το κύριο ζήτημα είναι να βρεθεί αυτή η κατάλληλη μέθοδος. Πολλά έχουν γραφεί κατά καιρούς στον αντιεξουσιαστικό τύπο μεν, «ελάχιστα» έχουν γίνει προς την κατεύθυνση αυτή δε. Αν δεν επιλυθούν τα παραπάνω ζητήματα, τα όπλα της άμεσης δράσης δύσκολα θα'χουν κάποιο καιρικό αντίκρισμα στη πορεία του αναρχοσυνδικαλιστικού αγώνα-βεβαίως όχι για την απόκτηση του «μερικού» (όπως από ζητεί βασικά η ρεφορμιστική αριστερά) αλλά για την ευρύτερη αλλαγή της υφιστάμενης κοινωνίας (ολική ρήξη με τον «παλιό» κόσμο).

Πιστεύουμε ότι ο καιρός ήρθε για μια τέτοια ριζική αλλαγή. Φτάνει να ανοιχτεί -έστω για αρχή- ένας διάλογος πάνω στα γενικότερα ζητήματα του συνδικαλισμού.

Φτάνει να το τολμήσουμε επιτέλους...

«Πάντοτε ο αφέντης εκμεταλλεύεται τον δούλο» λέει ο λαός και όχι τυχαία. Ο δούλος, στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι ο εργάτης - τόσο ο αγρότης της υπαίθρου όσο και ο βιομηχανικός στις παρυφές των πόλεων. Ο εργάτης ο εκτεθειμένος στους μύριους κινδύνους της δουλειάς του (που από ένα σημείο και μετά δύναται να μετατραπεί σε στυγνή δουλεία). Ο εργάτης, που στα στεγανά ενός αδιέξοδου και ανθρωποφάγου καπιταλισμού στερείται άμεσων δικαιωμάτων πάνω στο παραγόμενο προϊόν (το «υλικό αποτέλεσμα» του μόχθου του). Ο εργάτης, που όσο πιο συγκεντρωτικό είναι το ιεραρχικό καθεστώς του εργασιακού χώρου του, τόσο πιο πιθανό είναι να στερείται των βασικών εργασιακών δικαιωμάτων του (άρνηση χορήγησης ενσήμων, ειδικών επιδομάτων αναπηρίας και οικογένειας κτλ.).

Οπωσδήποτε, σε καμιά περίπτωση η δράση του συνδικαλισμού δεν θα πρέπει να περιορίζει τις λοιπές δραστηριότητες των αντι-εξουσιαστών προς άλλες ειδικές (μαζί και καθημερινές) αναγκαιότητες, όπως π.χ. οικολογικός ακτιβισμός, οι πράξεις πολιτικής αλληλεγγύης σε πολιτικούς φυλακισμένους, αντι-κρατική δραστηριότητα κτλ.. Αλλά και θα ήταν ασυγχώρητο λάθος, από μέρους των αναρχικών να «αγνοήσουν» με οποιαδήποτε δικαιολογία το σημαντικό «όπλο» της συνδικαλιστικής Άμεσης Δράσης -πχ. μπουκστάζ αντι-οικολογικών ή «αθέμιτα» παραγόμενων προϊόντων σαμποτάζ, καταλήψεις εργοστασίων ή άλλων εργασιακών χώρων, πρόκληση μαζικής Γενικής Απεργίας κτλ.

Στην Ελλάδα, η παρουσία του αναρχοσυνδικαλισμού ήταν από σποραδική εώς τυπικά ανύπαρκτη. Κατά τα μεσοπολεμικά χρόνια «κάτω» γίνονταν αλλά σύντομα το όλο πράγμα «εξασθένησε» με συνέπεια, η ελληνική βιβλιογραφία στον συγκεκριμένο τομέα να είναι φοβερά ελλιπής. Ένας από τους βασικούς λόγους γι' αυτό, είναι το γεγονός ότι η Ελλάδα δεν υπήρξε ισχυρή βιομηχανική χώρα όπως φερ' ειπείν η Ιταλία ή και η Ισπανία (όπου η βιομηχανική «επανάσταση» συμβάδιζε με την παραδοσιακή αγροτική οικονομία) που ανέπτυξαν αργά πλην όμως προοδευτικά ισχυρά αναρχικά συνδικάτα. Μόλις τα τελευταία χρόνια -και παρά τη λαίλαπα της ανεργίας- άρχισε μόνο να αναπτύσσεται μια κάποια πιο εκτεταμένου τύπου «εκβιομηχάνιση» μέσω των ξένων επενδύσεων ή χάρις ...στο μεγάλο φαγοπότι των ευρωπαϊκών πακέτων οικονομικής αρωγής (πακέτα Ντελόρ, Σάντερ και άλλων...). Η κυβερνητική πρόθεση να «θάψει» όπως-όπως εργασιακά κεκτημένα (ασφαλιστικό, δικαιώματα συνάθροισης, άμεσες προσλήψεις κτλ.) οδηγεί σε τελειωτική συρρίκνωση του εργάτη/ζόμενου για χατήρι -βεβαίως- του Κεφαλαίου και των σάπιων αφεντικών της κυρίαρχης οικονομικής ελίτ.

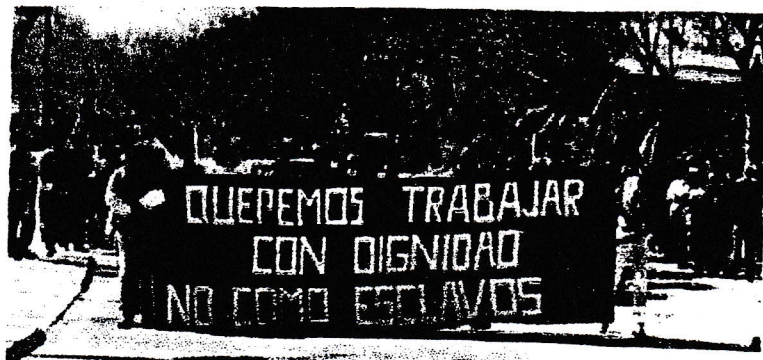
Επομένως, ένας σχεδιασμός αναρχοσυνδικαλιστικού προτάγματος δεν μπορεί παρά να 'χει καθαρά αντι-συστημικό χαρακτήρα (δηλ. ολική ανατροπή του υφιστάμενου καθεστώτος) και όχι να περιορίζεται απλώς στη διεκδίκηση του μερικού...

No copyright! Φωτοτοπήστε το και μοιράστε το ελεύθερα

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ: "Η ΚΑΥΤΗ ΠΑΤΑΤΑ"

«Καιγόμαστε!!!» θα μπορούσε να 'ταν η φράση/ συμπέρασμα στο μείζον ερώτημα ασφαλιστικό. Το οποίο ασφαλιστικό, εξελίχθηκε σε «καυτή πατάτα» για όλα τα εμπλεκόμενα μέρη (πολιτικοί, συνδικαλιστές, εργάτες κτλ). Βεβαίως, η «δυσκολία» επίλυσής του οφείλεται εν μέρει –και μεταξύ άλλων– στην ελληνική ιδιαιτερότητα, αλλά η Ελλάδα δεν είναι η μοναδική χώρα με πρόβλημα ασφαλιστικού: ίδιο «χαράσι» προσπαθούν να επιβάλουν όλες οι ανά την υφήλιο κυβερνήσεις εις βάρος των εργατικών μαζών και των λαών. Τώρα, προέχει να δούμε ποια πρέπει να είναι η απάντηση των εργατών (όλου του εργασιακού φάσματος). Οποσδήποτε, κάθε απόπειρα «συμβιβασμού» από μέρους των εργατών είναι αδιανόητη και μια προοπτική ολομέτωπης σύγκρουσης με κυβέρνηση /σωματείων εργοδοτών (με κάθε δυνατό και διαθέσιμο τρόπο) είναι κάτι που πρέπει να ξεκαθαριστεί παντοιοτρόπως, σε όλους τους εμπλεκόμενους σ' αυτό το... «πανηγύρι της μεγάλης σφαγής».

Και ποια πρέπει να 'ναι η απάντησή μας, όταν: η φιλοκυβερνητική ΓΣΕΕ συνεχώς προτρέπει τα επιμέρους σωματεία και συνδικάτα να αποδεχθούν την εφαρμογή του συστήματος (άλλα Ρέππα) τρίμερους χρηματοδότησης στο ΙΚΑ δίχως να έχουν εξασφαλιστεί οι αναγκαίοι πόροι; Τα αφεντικά-εργοδότες θα κληθούν να τους «καλύψουν»; Όχι βέβαια! Πάλι τις τσέπες των εργατών/ ζομένων θα «αρμέξουν» τα κρατικά κοράκια (αμέ, επαγγελματίες κλέφτες είναι οι άνθρωποι...!)

Όταν το Δημόσιο, προκλητικά αρνιέται να αναλάβει την οφειλή –ύψους 515 δις. Δρχ. –του ΙΚΑ προς τον ΟΑΕΔ, την Εργατική Κατοικία και την Εργατική Εστία («αλληλόχρεοι λογαριασμοί», όπως τους χαρακτηρίζει ο ημερήσιος τύπος);

Όταν βρίσκεται σε εξέλιξη ήδη, η διαδικασία «συγχώνευσης και αναδιάρθρωσης» των τριών ταμείων (του ΤΕΒΕ, του ΤΣΑ και του ΤΑΕ) –το μέτρο αυτό δε θα ισχύει για τα άλλα ταμεία, λέει ο Ρέππας (δύο μέτρα –δυο σταθμά γιατί άραγε;) επειδή τα εν λόγω ταμεία –λεν– είναι «μη ανταποδοτικά»(;), οπότε οι ασφαλισμένοι καλά θα 'ταν να... εμπιστευτούν τις ιδιωτικές εταιρίες ασφάλισης προς συμφέρον της υγείας τους (!); Η κυβερνητική υποκρισία στο απόλυτο μεγαλείο της...

Όταν Σημίτης/ Ρέππας ευαγγελίζονται τη μη περαιτέρω αύξηση των ορίων ηλικίας, ενώ την ίδια στιγμή ψαλιδίζουν τις ήδη πενιχρές συντάξεις; Αφού οι κρατικοί οικονομολόγοι παραδέχονται ότι με την απορρόφηση των χρόνιων ανέργων και μεταναστών σε θέσεις μόνιμης εργασίας, είναι δυνατόν να εξασφαλιστούν οι αναγκαίοι πόροι (οπότε και θα λυθεί οριστικά το ζήτημα του ασφαλιστικού, τουλάχιστον μέχρι το 2090), γιατί η σημαντική συμμορία δεν το λαμβάνει υπόψη της και έτσι, να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες; Μα, ασφαλώς επειδή έτσι επιτάσσουν τα διεθνή αφεντικά της οικονομικής ελίτ!

Όταν οι 93 στους 100 συνταξιούχους θα' χουν σύνταξη κάτω από 300.000 δρχ. και η μέση σύνταξη θα είναι 181.300 δρχ. (με ...προοπτική περαιτέρω μείωσής τους); Το 65% των συνταξιούχων που θα' χουν κύρια σύνταξη μικρότερη... από 130.000 δρχ.; Τι εμπαιγμός είναι αυτός; Τόσο «ανθρωπιστικός» είναι αυτός ο «εκσυγχρονισμός» τους; Με ψίχουλα θα τη βγάλουν οι συνταξιούχοι, τα τόσα και τόσα έξοδα της καθημερινής τους ζωής; Λες και δεν είναι άνθρωποι, αλλά ζώα...

Όταν τα συνολικά χρέη της κυβέρνησης προς ασφαλιστικούς οργανισμούς φθάνουν το ιλιγγιώδες ποσό των 29 τρισεκατομμυρίων (παρόλη τη «διακήρυξη της τριμερούς χρηματοδότησης»!), μόνο ένας αδαής δε θα 'βλεπε τη χρόνια κλεπτική μανία της εξουσίας και των σάπιων αφεντικών! Μόνο και η σκέψη πως θα καλύψει το κράτος το χρέος, μας τρομάζει.

Όταν η εργοδοτική πλευρά, συνεχώς απορρίπτει να υπάρξει (μιλάμε για τη σύμβαση μεταξύ εργοδοτικών σωματείων και εργατικών συνδικάτων που κύρια αφορούσε τον «σταθερό χρόνο εργασίας») ειδική ρήτρα ύψους 1% για τυχόν υπέρβαση του πληθωρισμού (βεβαίως, εις βάρος των χαμηλόμισθων εργατών /ζομένων) και αντιπροτείνει ρήτρα ύψους 0,8%, για το πρώτο χρόνο και 0,7% για το 2004; Φυσικά, δεν πρόκειται για κάτι καινούργιο, απλώς επιβεβαιώνει το γνωστό: τα αφεντικά ποτέ δεν παύουν να εκμεταλλεύονται την εργατική τάξη, όσες «παραχωρήσεις» κι αν κάνουν κατά καιρούς στα συνδικάτα. «Συμφωνίες», «συμβιβασμοί του μερικού» κτλ. δεν αποτελούν παρά χρυσόσκονη στα μάτια της εργατικής τάξης («αέρας κοπανιστός», θα προσθέταμε εμείς) για να αποτρέπουν μελλοντικούς αναβρασμούς και λαϊκές εξεγέρσεις.

Θα μπορούσαμε να απαριθμήσουμε κι άλλα «όταν» αν μας επέτρεπε ο μικρός χώρος του δελτίου, όμως και μόνο τα προαναφερόμενα είναι αρκετά, για να συνειδητοποιήσει ο εργατικός λαός ότι κανένας συμβιβασμός δεν είναι ευπρόσδεκτος όταν διακυβεύεται κάτι περισσότερο από τα ένσημα ενός ασφαλιστικού ταμείου! Εδώ μιλάμε για ζωές (κάτι που δεν εννοούν να καταλάβουν οι κρατούντες) και όχι «οικονομικές ταχυδακτυλουργίες» προς επιβίωση ενός ήδη σάπιου κρατικού οικοδομήματος, που σε τίποτε δεν χρησιμεύει στο λαό. Μόνο μια διαρκή Γενική Απεργία, μια διαρκή κοινωνική επανάσταση (εν μέσω λαϊκής αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας) μπορεί να ανατρέψει τα κακώς κείμενα και το ανήθικο, κλεπτικό και δολοφονικό οικοδόμημα των αφεντικών: το κυρίαρχο Κράτος.

Αγροτομπλόκα...

Κατεβαίνουν πάλι οι αγρότες στους δρόμους! Οι υποσχέσεις του υπουργού Γεωργίας για ρυθμίσεις σχετικά με το βαμβάκι θεωρήθηκαν ανεπαρκείς και οι αγροτικοί σύλλογοι θα κατέβουν με τα τρακτέρ σε κεντρικούς κόμβους σ' όλες –κατά δηλωσή τους – τις επαρχίες. Πρέπει να πούμε ότι στη πρόσφατη εκδήλωση μνήμης για το Κυλέλερ, ο υπουργός Γεωργίας αποδοκίμαστηκε έντονα (έφαγε και γιαούρτωμα...) από παριστάμενους (και πολύ δυσαρεστημένους) αγροτοσυνδικαλιστές.

Βεβαίως, δεν έφτασαν μόνο εως εκεί: από 5 –6 Απριλίου αποφάσισαν να κατέβουν σε μπλόκα, σε έξι πολύ σημαντικούς κόμβους της εθνικής οδού. Πιο συγκεκριμένα, αυτά αφορούν τα εξής σημεία: * Στο 285° χιλιόμετρο στο ύψος του Αλμυρού, στο 303° χιλιόμετρο στο ύψος Αέρινου, στο 322° χιλιόμετρο (Μοναστήρι), στο 353° χιλιόμετρο κοντά στη Λάρισα (Πλατύκαμπος), στο 41° χιλιόμετρο από τη Λαμία προς τα Φάρσαλα και στο 21° χιλιόμετρο (η παλαιά οδός Λαρισιών-Βόλου).

Το κράτος είχε το –συνήθες πλέον – θράσος να κατεβάσει δέκα (!) δημοιρίες των... ΜΑΤ στη Φθιώτιδα και στη Θεσσαλία για την προστασία (!) των διερχόμενων οχημάτων στα περισσότερα σημεία της Εθνικής Οδού. Μπράβο, μεγάλη τσίπα που' χει η Σημητοσυμμορία...

Απολύσεων συνέχεια...

Από το γνωστό πρακτορείο διανομής «ΑΡΓΟΣ», απολύθηκε ο οδηγός φορτηγού (σ.σ. δεν θέλησε να γνωστοποιήσει το ονομά του), επειδή... κρίθηκε υπεύθυνος θανατηφόρου ατυχήματος κατά τη διανομή του τύπου. Αυτό το γεγονός, το καταγγέλλει η «Ένωση Προσωπικού Πρακτορείων Εφημερίδων Αθηνών».

Ο εν λόγω οδηγός «αποχώρησε» βιαίως πριν η Δικαιοσύνη αποφανθεί επί του θέματος, αν δηλαδή πράγματι έχει την απόλυτη ευθύνη για το τροχαίο ατύχημα. Πρέπει να τονισθεί το γεγονός ότι η τροχαία δεν είχε –πριν την απόλυση – ξεκινήσει τις διαδικασίες διαπίστωσης «τεχνικού λάθους» (δηλ. εάν το ατύχημα οφειλόταν σε τεχνική βλάβη του οχήματος). Προφανώς, τα αφεντικά του εν λόγω πρακτορείου φοβήθηκαν τις... διαστάσεις που θα έπαιρνε το όλο θέμα (ζημιά στην «εικόνα» της εταιρείας) και προτίμησαν να απολύσουν άρον-άρον τον οδηγό.

Η Ένωση κάνει έκκληση υπεράσπισης του οδηγού και δηλώνει ότι θα πράξει ότι χρειαστεί για να δικαιωθεί και επιπλέον, να «προασπίσει το δικαίωμα στην εργασία κάθε συνάδελφου».

Καλεί, επίσης, τη διοίκηση της εταιρείας «ΑΡΓΟΣ Α.Ε.» να ανακαλέσει άμεσα την απόλυση του συναδέλφου τους.

Η μοίρα των ΑμΕΑ

Το ότι υπάρχει ανεργία στον χώρο των ΑμΕΑ είναι γνωστό. Αυτό που δεν είναι γνωστό στο ευρύ κοινό, είναι ότι η ανεργία των τυφλών είναι από τα υψηλότερα στο χώρο και μάλιστα κατά 48%! Αν και αρκετοί «ευαίσθητοι» ανευθινοαρμόδιοι ισχυρίζονται ότι ένας από τους βασικούς λόγους της κατάστασης αυτής, είναι η... αδικαιολόγητη καθυστέρηση έκδοσης της προκήρυξης θέσεων εργασίας στο πλαίσιο του νόμου Ν. 2643 / 98 (που αφορά καθαρά (;) τις προσλήψεις ΑμΕΑ), εντούτοις δεν μπόρεσαν –ακόμα τουλάχιστον – να αποσαφηνίσουν πως η «αγωνία» (κατά προηγούμενη δική τους δήλωση) των κρατούντων σχετικά με το... περίσσειμα (!) και το δημοσιονομικό έλλειμμα εμπόδισαν την άμεση εφαρμογή του άνω νόμου σε εύλογο χρονικό διάστημα (!!).

Είναι να αναρωτιέται κανείς ως πότε θα επικρατήσει αυτό το παραμύθισμα από μέρους των ανευθινο-υπεύθυνων της κρατικής γραφειοκρατίας και του «πράσινου εκσυγχρονισμού»! Ήδη τα όργανα των διάφορων ομοσπονδιών (τ/μ για τα ΑΜΕΑ) άρχισαν να «αφρίζουν» με τον συνεχή εμπαιγμό των κρατικών αρμόδιων και ετοιμάζουν κινητοποιήσεις.

Ευχαριστούμε τους συντρόφους και ειδικά το Ελευθεριακό Ιστορικό Αρχείο Πάρου για τη συμβολή τους στην έκδοση του 2^{ου} τεύχους. Το δελτίο είναι ανοικτό οπότε ο καθένας/μία μπορεί να συμμετάσχει παντοιοτρόπως. Για επικοινωνία: redblackflag@hotmail.com
No copyright!-Φωτοτυπήστε το και μοιράστε το ελεύθερα!!!

...συντάξεις STOP!

Ένας στους 20 εργαζόμενους θα χάσει έως 3,5% το 2017 μας λέει ο εργατοπατέρας Πολυζωγόπουλος με περίσσιο θράσος και ρίχνοντας κι άλλο λάδι στη φωτιά, που εκείνος και ο «κολλητός» του κ. Ρέππας άναψε με αφορμή το νέο ασφαλιστικό. Οι συνεχείς υποχωρήσεις του πρώτου υπέρ της κυβερνητικής πολιτικής εξόργισαν τα αντιπολιτευόμενα σχήματα μέσα στη ΓΣΕΕ (που όμως... με τη σειρά τους, αρνούνται στις εγκλήσεις αυτόνομων συνδικαλιστών να γίνει ανεξάρτητη απόπειρα πρόκλησης γενικής απεργίας, δίχως τη σύμφωνη γνώμη της προεδρίας) που ανέμεναν μια πιο σκληρή στάση της ΓΣΕΕ απέναντι σε διαδικαστικά θέματα.

Αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις

Ευελξία είναι το σύνθημά μας! κράζουν οι εξουσιαστικοί άρχοντες της κοινοβουλευτικής πλέμπας, όταν αναφέρονται στο εργασιακό πρόβλημα του τόπου. Και για του λόγου το αληθές, αναφέρουμε τις εν εξελίξει «τροποποιήσεις» των ρυθμίσεων που προβλέπει ο υφιστάμενος Νόμος 2484 / 2000 για τις εργασιακές σχέσεις, από τους κρατικούς αρμόδιους του υπουργείου Οικονομίας και του υπουργείου Εργασίας. Φυσικά, οι επώνυμοι εργατοπατέρες της ΑΔΕΔΥ, ΓΣΕΕ, ΕΚΑ και λοιπών ρεφορμιστικών συνδικάτων ουδαλώς «έκραξαν» τους κρατούντες, ώστε να μην περάσουν οι καταστροφικές ρυθμίσεις.

Τι κι αν το «επίσημο» Συμβούλιο Εμπειρογνομόνων για την Απασχόληση, του υπουργείου Εργασίας, «αξιολόγησε αρνητικά την έως τώρα εφαρμογή του εξής Νόμου, επειδή –κατόπιν σχετικών έρευνων – η θεσμοθέτησή του εδώ και ένα χρόνο δημιουργήσε σοβαρά προβλήματα στην αγορά»; Αφού το ίδιο όργανο τελικά, ενθάρρυνε τη διατήρηση της ισχύουσας νομοθεσίας μέχρι να πραγματοποιηθεί... νέα «έρευνα» στην αγορά εργασίας (!).

Δηλαδή, τι ακριβώς θα κάνουν... πέρα από το να ρωτάν τους χρόνιους ανέργους «δεν βρίσκετε ακόμα δουλειά»;». Από το τελικό πόρισμα, αποუსιάζουν παντελώς οι συνήθεις «συμβουλευτικές» προτάσεις που θα έθιγαν τα καιρία σημεία του νόμου, που βεβαίως αποβαίνουν σε βάρος των εργατών και των ανέργων (ως όφειλαν να κάνουν, έστω προσχηματικά). Αλλά αυτά είναι ψιλά πράγματα για μια κυβέρνηση/ δυνάστη, που επιμένει να υπάρχει μόνο και μόνο για να... στραγγαλίξει τις φωνές του λαού και να τους πατά συνεχώς κάτω από την μπότα της ελίτ του Κεφαλαίου.

Χάρια που οι δηλώσεις Παπαδήμου (που βεβαίως «σαν καλό παιδί-υπηρέτης του Κεφαλαίου» το κράτος, θα εφαρμόσει υπό μορφή νομοσχεδίων)περί συγκράτησης στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ και νέας –αυτοπεριοριστικής – εισοδηματικής πολιτικής(με βάση την τελευταία τροπολογία του κρατικού προϋπολογισμού) ρίχνει κι άλλο λάδι στη φωτιά του εργασιακού ζητήματος.

Θέλει πολύ ακόμη για να «τρίξει τα δόντια» και ο τελευταίος ψυγραιμότερος εργάτης και αγωνιστεί έναντι στα κάθε είδους κρατικά «μαγειρέματα» που του επιβάλλονται άνωθεν:

Εργατών Οδύσσεια

Μετά τη πώληση της γερμανικής HDW (θυγατρική της Babcock, ελεγχόμενη κατά 50%) στην αμερικάνικη συμπερόντων εταιρεία χαρτοφυλάκιου One Equality (επίσης θυγατρική ομώνυμης τράπεζας του Σικάγου), η εξαγορά –δηλ. ξεπούλημα από τα κρατικά σκυλιά –του ναυπηγείου Σκαρामαγκά ζαναμπαινεί σε «νέες περιπέτειες», μέχρι σημείου, να εξοργιστούν οι εργάτες (συνδικαλιστές) του μηχανολογικού τομέα –αναμένονται απολύσεις(για να γίνει η προσφορά πώλησης πιο ελκυστική)(!) –και να πιέζουν για σχετικές αναθεωρήσεις (;).

Αυτή τους η «οδύσσεια» φαίνεται δεν έχει τελειωμό, μιας και πολλές δυτικές εταιρείες, προσκλήθηκαν από τη κυβέρνηση μας και πειστούν να δώσουν τα λεφτουδάκια τους για να αγοράσουν το ταλαιπωρο ναυπηγείο του Σκαρामαγκά. Οι εργάτες πρότειναν στη κυβέρνηση Σημίτη να το αγοράσουν αντί ειδικών ρυθμίσεων, αλλά η τελευταία απέρριψε τη πρόταση...

Νικηφόρα Απεργία Οδοκαθαριστών

Η πολήμερη Απεργία Οδοκαθαριστών, στη Σεβίλλη της Ισπανίας, κατέληξε σε νίκη υπέρ των αιτημάτων τους. Συγκεκριμένα, οι αναρχοσυνδικαλιστές της CNT-AIT (στο τομέα των οδοκαθαριστών) ζήτησαν –και κατάφεραν– να μη γίνει δεκτή η απόφαση της κυβέρνησης για «ειδική» νομοθετική ρύθμιση της ιδιωτικοποίησης του τομέα, να επαναπροσδιοριστεί το μισθολογικό (στο επίπεδο των δημοτικών υπαλλήλων), μετατροπή των συμβάσεων τους σε αόριστο χρόνο και ξεχωριστή εργώση για τις συνθήκες εργασίας του τομέα τους.

Πριν η κυβέρνηση τελικά, υποκύψει στα αιτήματα της CNT (στις 9 Μαρτίου), χρειάστηκαν 20 ημέρες μαχητικής απεργίας που περιλάμβανε μορφές άμεσης δράσης, όπως σαμποτάζ στα οχήματα αποκομίδης σκουπιδιών, πυρπόληση σκουπιδοκάδων, μπλοκάρισμα οδών προς τις χωματερές κτλ.. Βεβαίως δεν απόφευξαν οι συγκρούσεις με τα όργανα κρατικής καταστολής, αφού έγιναν και συλλήψεις απεργών που πρόσκυνται στη CNT (αλλά σύντομα απελευθερώθηκαν) και μερικών αυτόνομων. (Περισσότερα στο www.athens.indymedia.org/ άρθρο 6217)

I2002- International (IWA-AIT)

Από 29 Αυγούστου/1 Σεπτέμβρη 2002 θα πραγματοποιηθεί το συνέδριο International Solidarity Conference της IWA-AIT στη πόλη Essen της Γερμανίας. Στο εξής συνέδριο (ήδη, προετοιμάζεται με πυρετώδη ρυθμό) θα προσκληθούν αναρχοσυνδικαλιστές απ' όλους τους τομείς της «Διεθνούς Ένωσης Εργατών» (IWA), με σκοπό να τεθούν όχι μόνο τα προγραμματικά σχέδια που συμφωνήθηκαν στο προηγούμενο συνέδριο στη Γρανάδα (Απρίλιος του 2000) σε πράξη, αλλά και να συζητηθούν τα ζητήματα που θέτει η απειλή της οικονομικής παγκοσμιοποίησης, τα εργασιακά κεκτημένα και τρόπους ανανέωσης των μορφών αγώνα της εργατικής τάξης.

Φυσικά, το συνέδριο θα είναι ανοικτό και σε μη εγγεγραμμένα μέλη (μόνη προϋπόθεση, να συμφωνούν με τις γενικές αρχές της Δ.Ε.Ε.) ώστε να γνωρίσουν περισσότερα για τον αναρχο-συνδικαλισμό και να βρουν έντυπα σχετικό με αυτόν αρκεί να επικοινωνήσετε με τη διοργανώτρια α/σ ομάδα FAU στη διεύθυνση: FAU- IWA, Wolfstr. 10 (Hh) D-53 111, Bonn Germany ή στείλτε email στην ιστοσελίδα της ομάδας www.fau.org/i2002/index.html.

Θα είναι μοναδική εμπειρία, για όσους τελικά ενδιαφερθούν να επισκεφτούν το συνέδρ. κι πάρουν μια πρώτη γεύση περί επαναστατικού συνδικαλισμού (που τόσο πολύ λείπει από την Ελλάδα...).

30.000 απολύσεις!

Η βρετανική εταιρεία Consignia που ανέλαβε τη λειτουργία των βρετανικών ταχυδρομίων, έβγαλε μια ανακοίνωση ότι η εταιρεία είχε «ζημιές» που φτάνουν στο ύψος των 1,5 εκατομμυρίων στερλίνων και ως εκ τούτου, είναι υποχρεωμένη να προχωρήσει σε κατάργηση περισσότερων από 30.000 θέσεων μέσα στα επόμενα τρία χρόνια! Κι όλα αυτά, στο πλαίσιο –όπως λεν– περικοπής των εξόδων.

Πρώτο βήμα αυτής της «αναδιάρθρωσης» των Βρετ. Ταχυδρ. θα αποτελεί το άμεσο κλείσιμο της θυγατρικής Parcelforce, που έχει αναλάβει τη διανομή των δεμάτων. Η κύρια «δικαιολογία» της διοίκησης της εταιρείας για τις άνω «παρεμβάσεις» της, είναι ότι «...όλο και περισσότεροι άνθρωποι χρησιμοποιούν το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο και προτιμούν να επικοινωνούν μέσω του διαδικτύου, με email και λιγότερο με το παραδοσιακό ταχυδρομείο, με συνέπεια το τελευταίο να χάνει έσοδα...»(!)

Βεβαίως, η δικαιολογία «μάζευ», εφόσον όλοι γνωρίζουν πως το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο είναι το ... καλύτερο ελεγχόμενο από τη διεθνή κρατική-και-μη εξουσία (βλέπε Esselon και τα συναφή συστήματα παγκόσμιας παρακολούθησης) σε σχέση με το παραδοσιακό ταχυδρομείο.

Στάσεις εργασίας από την IG-Metal

Το IG-Metal, το συνδικάτο των εργαζομένων στη βαριά βιομηχανία (στη Γερμανία), που αριθμεί περίπου 2.8 εκατομμύρια μέλη, ξεκίνησε ήδη απ' τα μέσα Μαρτίου προειδοποιητικές στάσεις εργασίας –με στόχο αυξήσεις 6,5% στους μισθούς και αλλαγές στο απαράδεκτο εργασιακό περιβάλλον –και διαδηλώσεις σε κεντρικές οδούς του Βερολίνου.

Η άνοδος του πληθωρισμού (που συμβαίνει και στις άλλες χώρες της ευρω-ζώνης) επιβαρύνει το-ήδη σε φθίνουσα πορεία-βιοτικό επίπεδο ζωής των εργατών, που βλέπουν τα κεκτημένα τους (που κερδήθηκαν με δεκαετίες αγώνων) να εξανεμίζονται.

Οι εντονότερες απεργιακές κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν από τους εργάτες στη Volkswagen, στη ThyssenKrupp στη DaimlerChrysler και στη Siemens (όλες τους πολυεθνικές) που παλαιότερα, είχαν προβεί σε μαζικές απολύσεις εργατών...

Ταραχές στο Cape Town

Στο Γιοχάνεσμπουργκ πραγματοποιήθηκε το Αφρικανικό Φόρουμ για την «Αντι-ιδιωτικοποίηση» (με αφορμή προσπάθειες των πολυεθνικών να επιβάλλουν διαφορετική οικονομική γραμμή σ' όλα τα νοτιοαφρικανικά κράτη, εις βάρος της εκεί άποφωτης εργατικής τάξης) αλλά όχι δίχως επεισόδια. Αυτό το γεγονός αποκρύφτηκε από τα (αν όχι σε όλα, τουλάχιστον στα περισσότερα) κατεστημένα MME, για τον απλό λόγο ότι οι αντιδράσεις των εργατών υπήρξαν πρωταρχικά αυτόοργανωμένες και «μη κομματικές». Υπήρξαν κάμπολλες συλλήψεις (οι αριθμοί διαφέρουν από μέσο σε μέσο –μιλάνε για 200 συλλήψεις, τουλάχιστον) και βιαιοπραγίες από τα όργανα καταστολής. Οι αρχές της πόλης έκαναν λόγο για «παράνομη δράση ακροαριστερών (!) που λυμαινονται στα πιο φτωχά μέρη των προαστίων» και επιμένουν να παρθούν άμεσα μέτρα ολοκληρωτικής καταστολής (αλα Παλαιστίνης;).

Οι ντόπιοι εργάτες προσπαθούν κυρίως να αποτρέψουν την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εταιρείας ηλεκτρισμού (η αφρικάνικη ΔΕΗ) και άλλων υπηρεσιών που συμπεριλαμβάνονται στο ενιαίο «πακέτο» άμεσης ιδιωτικοποίησης της εκεί κυβέρνησης.

Αργεντινή: η Τραγωδία συνεχίζεται

Πέφτει το νόμισμα της χώρας (πέσο). Κλείνουν νέες μικροβιοτεχνίες και μικρομεσαίες επιχειρήσεις (καταστήματα) μη μπορώντας να αντέξουν το διαρκές πλέον βάρος της οικονομικής δυσπραγίας. Νέες στρατιές ανέργων κατακλύζουν στους δρόμους της, που δεν πείθονται από τις παραινήσεις του νέου πρόεδρου Ντουάλντε για αυτοσυγκράτηση και αποδοχή του νέου προγράμματος της κυβέρνησής του για εξυγίανση της καταρρέουσας εθνικής οικονομίας. Η κυβέρνηση του Ντουάλντε βρίσκει στριμωγμένη των αμερικάνικων πιέσεων (μέσω ΔΝΤ) για αυξημένες «μεταρρυθμίσεις» στις κρατικο/οικονομικές δομές της χώρας και νέες παραχωρήσεις –κίνητρα για εγχώριες επενδύσεις πολυεθνικών.

Όσοι Αργεντινοί έχουν ακόμα οικονομίες, σπεύδουν να τα ανταλλάξουν με δολάρια (φοβούμενοι νέα βουτιά του πεσό) και αυτό παρά τους αυστηρούς συναλλαγματικούς ελέγχους που επέβαλλε το υπουργείο Οικονομικών (το πεσό υποχώρησε κατά 20% έναντι του δολαρίου).

Θλιβερές εικόνες πεινασμένων, που εφορμούν σε ότι φαγώσιμο βρουν μπροστά τους, κάνουν το γύρο του κόσμου (ενδεικτικό του γεγονότος, η περίπτωση εξαθλιωμένων ντόπιων να ορμούν πάνω σε σκορπισμένες αγγελάδες-από φορτηγό που μετέφερε ζώα και ανατράπηκε στον δρόμο- και να τις ξεσκίζουν ζωντανές για να πάρουν κρέας τους...).

**ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ
(αναρχοσυνδικαλισμού)**

Υιοθετήθηκαν το Δεκέμβρη του 1922 στο Βερολίνο (Δ.Ε.Ε.-Ι.Ω.Α.)
(αποσπάσματα)

**ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ Ι.Ω.Α.
-Βερολίνο 1923-**

(μερικά αποσπάσματα)

~Ο επαναστατικός συνδικαλισμός βασίζεται στην πάλη των τάξεων, αναζητεί να εγκαθιδρύσει την ενότητα και την αλληλεγγύη όλων των εργατών και των διανοουμένων σε οικονομικές οργανώσεις που πολεμούν για την κατάργηση και της μισθωτής εργασίας και του κράτους. Ούτε το κράτος, ούτε τα πολιτικά κόμματα μπορούν να επιτύχουν αυτούς τους δύο στόχους, την οικονομική οργάνωση και την απελευθέρωση απ' τη μισθωτή εργασία.

~Ο επαναστατικός συνδικαλισμός υποστηρίζει ότι τα οικονομικά και κοινωνικά μονοπώλια θα πρέπει να αποτελέσουν ελεύθερες αυτοδιαχειριζόμενες ομοσπονδίες αγροτών και βιομηχανικών εργατών, ενωμένες σε ένα σύστημα συμβουλίων.

~Το διπλό έργο του επαναστατικού συνδικαλισμού είναι να διατηρεί τον καθημερινό αγώνα για οικονομική, κοινωνική, πνευματική ανάπτυξη στη κοινωνία και να πετύχει ανεξάρτητη-αυτοδιαχειριζόμενη παραγωγή και διανομή εν μέσω της κατοχής της γης και των μέσων παραγωγής. Αντί του κράτους και των πολιτικών κομμάτων, η οικονομική οργάνωση της εργασίας. Αντί της κυβέρνησης πάνω στον λαό, η διαχείριση των πραγμάτων.

~Ο επαναστατικός συνδικαλισμός βασίζεται στις αρχές της ομοσπονδικοποίησης, της ελεύθερης συμφωνίας των οργανώσεων βάσεως και της λαϊκής οργάνωσης που ξεκινάει απ' τη βάση προς τις τοπικές, "εθνικές" και διεθνείς ομοσπονδίες, οι οποίες είναι ενωμένες στη βάση κοινών σκοπών και οραμάτων. Κάτω από την ομοσπονδικοποίηση κάθε μονάδα απολαμβάνει πλήρως ελευθερία και αυτονομία, ενώ ταυτόχρονα, απολαμβάνει όλων των πλεονεκτημάτων της ένωσης.

~Ο επαναστατικός συνδικαλισμός απορρίπτει τον εθνικισμό, τη θρησκεία του κράτους και όλα τα αυθαίρετα "σύνορα", αναγνωρίζοντας μόνο την αυτοδιεύθυνση των φυσικών κοινοτήτων που απολαμβάνουν ελεύθερα τον δικό τους τρόπο ζωής, ο οποίος συνεχώς εμπλουτίζεται από τα οφέλη της ελεύθερης συνέλευσης με άλλες ομόσπονδες κοινότητες.

~Ο επαναστατικός συνδικαλισμός, βασισμένος στην οικονομική Άμεση Δράση, υποστηρίζει, χωρίς να αντιβαίνει τις αρχές του, όλους τους αγώνες για την κατάργηση του οικονομικού μονοπωλίου και της 'κυριαρχίας' του κράτους. Τα μέσα της άμεσης δράσης είναι η Α π ε ρ γ ι α, το Μπουκότatz, η Κατάληψη, και άλλες τέτοιες μορφές (άμεσης) δράσης που αξιοποιούνται από τους εργατές/ ζομένους στην διάρκεια των αγώνων τους και που οδηγούν στο πλέον αποτελεσματικό όπλο τους, την Γ Ε Ν Ι Κ Η Α Π Ε Ρ Γ Ι Α, προίμιο της κοινωνικής επανάστασης!

*Ο Επαναστατικός Σοσιαλισμός είναι ένας δεδηλωμένος εχθρός κάθε μορφής οικονομικού και κοινωνικού μονοπωλίου και επιδιώκει την συγκρότηση ελεύθερων κοινοτήτων και διοικητικών οργάνων των αγροτικών και βιομηχανικών εργατών, βάσει ενός ελεύθερου συστήματος εργατικών συμβουλίων - εντελώς απελευθερωμένων από την υποταγή σε οποιαδήποτε κυβέρνηση και κόμμα.

*Στη θέση της κρατικής πολιτικής και των πολιτικών κομμάτων αντιπαράθετει την οικονομική οργάνωση των εργατών, στη θέση της διακυβέρνησης των ανθρώπων αντιπαράθετει τη διαχείριση των πραγμάτων (υλικών και μη). Κατά συνέπεια, έχει σαν σκοπό, όχι την κατάκτηση της εξουσίας, αλλά την κατάργηση κάθε κρατικής λειτουργίας μέσα στην οικονομική και κοινωνική ζωή.

*Πιστεύει ότι, μαζί με το μονοπώλιο της ιδιοκτησίας, θα πρέπει επίσης να εξαφανιστεί και το μονοπώλιο της κυριαρχίας και ότι κάθε μορφή του κράτους - συμπεριλαμβανομένης της δικτατορίας του προλεταριάτου - θα αποτελεί πάντοτε το δημιουργό νέων μονοπωλίων και νέων προνομίων και ποτέ ένα όργανο απελευθέρωσης των ανθρώπων.

**Τα εργατικά συνδικάτα
και οι Αναρχοσυνδικαλιστές**

Ο όρος εργατικό συνδικάτο απλώς σημαίνει μια ένωση παραγωγών για την άμεση βελτίωση της οικονομικής κατάστασης. Όμως ο επαναστατικός συνδικαλισμός έδωσε σε αυτό το αρχικό νόημα, μια κλαυτήρη και βαθύτερη σημασία.

Τα συνδικάτα αποτελούν την ενοποιημένη οργάνωση των εργατών και έχουν σαν άμεσο στόχο την υπέρσπιση των υλικών παραγωγών μέσα στην κοινωνία και στην προετοιμασία για την οικοδόμηση και ανοικοδόμηση των κοινωνικών δομών προς τη κατεύθυνση του ελευθεριακού σοσιαλισμού.

Πρακτικώς, έχουν διπλό σκοπό: στην ενίσχυση των αιτημάτων των εργατών/παραγωγών για την εξασφάλιση και την βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου και να τους προμηθεύσουν τις τεχνικές γνώσεις και τα τεχνικά μέσα για την οργάνωση και τη διεύθυνση της οικονομικής ζωής. Να τους προετοιμάσουν να πάρουν στα χέρια τους τον έλεγχο - από τα κάτω προς τα πάνω - της οικονομικής οργάνωσης και να τον διαμορφώσουν σύμφωνα με τις Αρχές του ελευθεριακού /αντιεξουσιαστικού σοσιαλισμού (...).

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ - ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ
ΜΟΝΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ!**

Ρούντολφ Ρόκερ

Τα συνδικάτα στον Κόσμο

Μετά τον 1° Παγκόσμιο Πόλεμο, ο ριζοσπαστικός συνδικαλισμός "εξέπνευσε" στις περισσότερες δυτικές χώρες και μόνο μετά τέλη του 1910, μπόρεσαν λίγες έστω συνδικαλιστικές ομάδες να σταθούν ξανά στα πόδια τους. Δεν ήταν καθόλου εύκολο εγχείρημα, δεδομένου και της ολοσχερής οικονομικής καταστροφής που άφησε ο πόλεμος.

(...) Η παγκοσμιοποίηση του Κεφαλαίου απειλεί όλες τις τοπικές βιομηχανίες. Ο τρόπος (σ.σ.: των συνδικάτων) τους - ως αποτέλεσμα Άμεσης Δράσης - είναι να εμποδίσουν την "διοχέτευση" της πολιτικής του Κεφαλαίου, ώστε οι υπάρχουσες αυτόνομες βιοτεχνίες & βιομηχανίες να παραμείνουν ανεξάρτητες. "Εναλλακτικές λύσεις" θεωρούνταν η εργατική συνεργατική ομοσπονδία και η αυτόνομη συν-λειτουργία.

(από τη μπροσούρα "Συνδικαλισμός: Μύθος και Πραγματικότητα" του L. Gambone /red lion press 1995)

Union	Country	Membership
CNT-AIT	Spain	63.000
SAC	Sweden	15.000
IWW	USA	500
COB	Brazil	500(;))
OVB	Holland	10.000
CNT-F	France	500
CNT-U	Spain	11.000
OBU	Canada	9.000(;))

(στοιχεία από τη μπροσούρα -Σ.Σ.)

Η ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΩΣ ΒΑΣΙΚΗ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

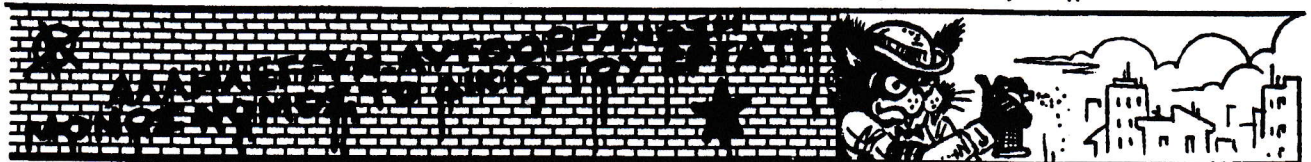
Η κοκορομαχία των εργατοπατερών του κατεστημένου (βλ.: φιλοξουσιαστικοί) συνδικαλισμοί (ΓΣΕΕ, ΕΚΑ, ΑΔΕΔΥ κτλ.) με αφορμή το πρόσφατο «πάρε δώσε» μεταξύ Ρέγκα και Πολυζωγόπουλου κάνω στο πτώμα του ασφαλιστικού συστήματος, αποδεικνύουν το ... περιττανές: Η «ελίτ» του ρεφορμο-συνδικαλιστικού κινήματος έχει κλήρη εξήνωση της αδυναμίας της -στην υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων και των κεκτημένων, που κληρώθηκαν με χρόνια αγώνων και αίματος- και τρέχει να καλύψει αυτή την αδυναμία με ... άτσουλες κινήσεις εντυπωσιακών κλην όμως, λεκτικών αντιπαράθεσεων ανάμεσα στις διάφορες «αντιπολιτευόμενες» παρατάξεις, μέσα σε κάθε υφιστάμενη συσπείρωση και με «άμεση» επίθεση κατά κυβέρνησης -κεφαλαίου (βλ.: ΣΕΒ) διοργανώνοντας... 24ωρες απεργιούλες (στις οποίες όμως, ελάχιστοι πια συμμετέχουν -με ολοένα φθίνουσα πορεία)εντελώς της πλάκας. Οι φόβοι τους να τραβήξουν π.χ. σε μάκρος μια γενική απεργία που θα κλονίσει σοβαρά την ομαλή ροή της κυρίαρχης Αγοράς (που ελέγχεται πλήρως από μια χούφτα διεθνών κεφαλαιο-κρατών), αποκαλύπτουν απλώς τους διακαείς πόθους τους να σκαρφαλώσουν κι άλλο τα σκαλιά της ιεραρχίας (αποκτώντας -γιατί όχι -καμιά κυβερνητική καρέκλα...),γράφοντας στα πιο καλιά τους υποδήματα τις απαιτήσεις της εργατικής τάξης.

Είναι φανερό, ότι ο σημερινός εργάτης/τρια δεν έχει να κερδίσει απολύτως τίποτα (ούτε καν ένα μίνιμουμ που θα εξασφάλιζε την παγίωση των δικαιωμάτων του) με το να εμπιστευτεί τα δίκαια του αγώνα του στα χέρια μιας χούφτας «εκλεγμένων» εργατοπατερών, που στην ουσία «αντιπροσωπεύουν» μόνο τις δικές τους κοιλιάς. Είναι φανερό, ότι ο σημερινός εργάτης/τρια μονάχα στις δικές του δυνάμεις μπορεί να εμπιστευτεί αναγνωρίζοντας βέβαια, ότι «τα πολλά ενωμένα σώματα συνιστούν μια ανίκητη γροθιά» -τουτέστιν, ο αγώνας με την ισότιμη συνεργασία άλλων (συναδέλφων ή μη) εργατών στη βάση της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας και της ισότητας στη λήψη των αποφάσεων. Πράγμα που θα εξασφαλίζει τόσο την μαζικότητα του αγώνα όσο και την αξιοπρεπή αυτονομία του καθενός (ξεχωριστά).

Ο σημερινός εργάτης/τρια και εργαζόμενος/μνη θα πρέπει να κατανοήσει ότι κανένα κράτος, καμιά εξουσιαστική αρχή, συνδικαλιστικός φορέας ή άλλη μορφή ιεραρχικής και μη αμεσοδημοκρατικής οργάνωσης δεν μπορεί να επιλύσει δια της «τεχνοκρατικής σοφίας» τα χρόνια προβλήματα του ασφαλιστικού, της ανεργίας, της ένδειας και της άμεσης & ισότιμης πρόσβασης στον παραγόμενο κοινωνικό κλούτο εν μέσω του καπιταλιστικού συστήματος. Η «ειρήνη» και η «αφθονία» του καπιταλιστικού κόσμου είναι όχι μονάχα παραπλανητική αλλά και αυτοκαταστροφική, διότι το υπάρχον σύστημα είναι έτσι δομημένο, που είναι πλέον αδύνατον να ικανοποιηθεί ακόμα και τις βασικές ανάγκες της πλειοψηφίας των πολιτών των ανεπτυγμένων χωρών. Στην τελική, το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα θέτει το κέρδος πάνω από τον άνθρωπο. Εκεί που ο ριζοσπαστικός συνδικαλισμός θα μπορούσε να αποτελέσει το χρήσιμο όπλο για την τελική επικράτηση της εργατικής τάξης και στη μετάβασή της σε μια ελεύθερη και αταξική κοινωνία, οι εργατοπατέρες του κατεστημένου «συνδικαλισμού» τον εξευτέλιαν και τον «μετάλλαξαν», υποβιβάζοντάς τον σε ακλή (και ακίνδυνη για την άρχουσα εξουσία) οικονομική μέθοδο διεκδίκησης του «μερικού». Και αυτή η διεκδίκηση του «μερικού» μόνο, εξασθενίζει τις τυχόν συλλογικές προσπάθειες συνδικαλιστών και άλλων αυτόνομων ομάδων να προχωρήσουν τον αγώνα παραπέρα: στην πλήρη κατάργηση των εξουσιαστικών θεσμών και στην αντικατάστασή τους με άλλες θεσμικές λύσεις, που βασίζονται στην κοινοτική αυτό-οργάνωση, στην κollectιβοποίηση και στην ελεύθερη αυτοδιαχείριση (δίχως να παραμερίζονται άλλες μορφές συλλογικής και ισότιμης οργάνωσης σε τοπικό και υπερτοπικό επίπεδο).

Η αυτό-οργάνωση των εργατών είναι λοιπόν, το κύριο σημείο καμικής του αντι-εξουσιαστικού/ οικονομικού αγώνα. Η αρχή που πρέπει να γίνει. Οι ανοικτές συνελεύσεις στους εργασιακούς χώρους (αλλά και στις γειτονιές και ενίοτε, σε τοπικό επίπεδο) μπορούν να αποτελέσουν μια καλή βάση για το ξεκίνημα μιας συγκροτημένης αυτό-οργανωμένης ομάδας (που μπορεί και να συνεργάζεται ισότιμα και με άλλες αυτό-οργανωμένες ομάδες -σε δομές χαλαρής συνομοσπονδίας). Ο δρόμος αυτός περνάει- βεβαίως- και μέσα από τακτική προπαγάνδα σ' όλους τους εργασιακούς χώρους (βιομηχανίες, μικρές βιοτεχνίες, πολυκαταστήματα, δημόσιοι οργανισμοί κτλ.) και δυναμική αγκιτάτσι.

Οι αποκάλυπτες επιθέσεις των ρεφορμιστικών κινήματων και οι κάθε λογής λαοπλογίες, δεν πρέπει να πτοούν τους εργάτες διότι αυτές, θα εξακολουθούν να υπάρχουν (μιας και οι εξουσιαστικές και φιλοξουσιαστικές δομές, επενδύουν πολλά σ' αυτές)ακόμα και στην τελική έκβαση του αγώνα. Το κράτος θα κάνει το παν, να πείσει την εργατική τάξη ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος πλην αυτός του κατεστημένου «συνδικαλισμού» και άρα αυτός που πρέπει να ακολουθήσουμε, εάν θέλουμε να δούμε ορισμένα από τα αιτήματά μας να «ικανοποιούνται» χάριν της επιβίωσης μας. Και βεβαίως δεν πρέπει να πτοηθούμε σε περίπτωση που το κράτος καταβάσει στους δρόμους τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του, αποκαλώντας όλους μας «τρομοκράτες» (σε αγαστή συνεργασία με τα κυρίαρχα ΜΜΕ)και αυτό, είναι σίγουρο πως θα το πράξει διότι σαφώς, το κράτος τρέμει έναν επαναστατικό συνδικαλισμό με αντι-εξουσιαστικό πρόσταγμα.

Εργατικά ατυχήματα στον 21^ο αιώνα

Φαίνεται ότι λίγοι κάπνισμα για το πόσο εργάτες πεθαίνουν στη δουλειά τους. Καλές οι στατιστικές και οι κάθε λογής πανελ-λήνιες «μετρήσεις» (τα λέμε και γκάλοπ), αλλά όταν τα συμπεράσματα δεν μεταφράζονται σε αλλαγές συνθηκών και κατάργηση κατεστημένων νοσοτροπιών, τι να το κάνεις... Τα 17.000 εργατικά ατυχήματα (κατά το Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας -ΣΕΠΕ) είναι σίγουρα, ένας αριθμός που τρομάζει, όμως στην ουσία δεν είναι άγνωστο γεγονός στους περισσότερους (και μάλιστα υπάρχει μια διάχυτη βεβαιότητα ότι οι εργατικοί θάνατοι είναι πολύ περισσότεροι από τα «δεδομένα» που αναγράφονται στα πορίσματα του ΣΕΠΕ και άλλων κρατικών υπηρεσιών). Από τα χειρότερα αυτών των πορισμάτων, είναι ότι δεν ξεκαθαρίζονται επακριβώς και αναλογικά οι επαγγελματικές ασθένειες, αφού αυτές παραμένουν... αδιάγνωστες από το ΙΚΑ (επομένως οι περισσότεροι εργάτες συνάδελφοι των ασθενών αγνοούν τους κινδύνους που εγκυμονεί ο εργασιακός τους χώρος). Αν θυμηθούμε τις περιπτώσεις κρούσματος άνθρακα, κλοφεν κι άλλων καρκινογόνων ουσιών που πήραν τεράστιες διαστάσεις στον εκ. τύπο της Δυτικής Ευρώπης καταλαβαίνουμε γιατί εδώ... επικρατεί -στις περισσότερες φορές- σιγή ιχθύος όσον αφορά τις «εργατικές ασθένειες». Και 'δω πάλι, τα κυρίαρχα καπιταλιστικά αφεντικά τρίβουν τα χέρια τους...

Το € υπά της πείνας

Το ευρώ καθίσταται -χέρι χέρι με τις ακίστοτε επιταγές των αφεντικών- και αυτός εχθρός της εργατικής τάξης: Αφού το νέο νόμισμα φόρτωσε τον ντόπιο πληθωρισμό με 1,6% (με... αυξητικές τάσεις στους επόμενους μήνες εφόσον η κυβέρνηση των «εκουσσοροιστών» προχωρήσουν στην επιβολή των ανταρτακικών μέτρων). Αυξήσεις στις τιμές λουκάν, δίχως όμως να ακολουθεί μια ανάλογη τάση αυξήσεων στους εργατικούς μισθούς. Προβλέπεται εποχή μακροχρόνιας αστίας και ένδειας. Τον περσινό Απρίλιο του '01, ο γενικός πληθωρισμός βρισκόταν στο 3,7%. Τον φετινό Απρίλη όμως, πήγε στο 3,9%! Δεν πρόκειται για τυχαία άνοδο λόγω... «εποχής», αλλά για συνέκεια μιας κρατικής εκλογής -στροφής προς τη κερδοσκοπία χάρην στο Κεφαλαίο (μεσώ αντι- ασφαλιστικών ρυθμίσεων, αλλαγών στο κρατικό προϋπολογισμό, συγκράτησης μισθών κτλ.).

Εκεί που το ευρωνόμισμα, ανακηρύσσεται ως ρυθμιστής της ευρωπαϊκής ενότητας, μάλλον θα καταλήξει να χωρίζει τους λαούς, μια και θα ενισχύσει κι άλλα τις υφιστάμενες ανισότητες και στις δυσκολίες πρόσβασης στα αναγκαία αγαθά.

"Κάνε νέους φίλους..."

Η κυβέρνηση Σημίτη στρέφεται στον κατεστημένο συνδικαλισμό, ως μέρος της συνολικής προσπάθειάς της να αμβλύνει τις κακές εντυπώσεις που δημιούργησε η οικονομική πολιτική της και φοβούμενη πιθανό... παταράκι της στις εκκείμενες δημοτικές και βουλευτικές εκλογές (δεδομένης της σταδιακής πτώσης των ανά την Ευρώπη σοσιαλδημοκρατικών κυβερνήσεων). Γι' αυτό ο υπουργός οικονομίας Ν. Χριστοδουλάκης το τελευταίο διάστημα κάνει αλληλέλληλες προσπάθειες να... κερδίσει με το μέρος της το μεγαλύτερο μέρος των ηγεσιών των μεγάλων συνδικάτων (ΕΚΑ, ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ) κάνοντας διάφορες «παραχωρήσεις» (πρόσθετη χρηματοδότηση 0,05% στο ΙΚΑ, τακτοποίηση του χρέους των 3,8 δις. Ευρώ τους επόμενους μήνες), εξόφληση χρεών προς τα μικρότερα ασφαλιστικά ταμεία που βεβαίως, ουδόλως λύνουν το γενικότερο πρόβλημα του ασφαλιστικού συστήματος. Τι σου κάνουν αυτοί οι «νέοι φίλοι» και τα «δώρα» τους

Αποκεφαλισμός...

...των ΑμΕΑ, είναι ουσιαστικά το μέτρο του κράτους του κόριου Σημίτη να ορίζει (;) ακαθόριστου είδους «κοινωνικά κριτήρια» για τις προσλήψεις εποχικών υπαλλήλων στους ΟΤΑ. Αυτό του είδους «κοινωνική ευαισθησία» είναι βέβαια η υποκρισία σ' όλο της το μεγαλείο: τα κοινωνικά κριτήρια για τις προσλήψεις, δεν τα καθορίζει -προς το παρόν-, μια επιτροπή κοινωνικών λειτουργών η κοινωνιολόγων (όπως συμβαίνει, σε χώρες της Δύσης) αλλά μια ομάδα εμπειρογνομόνων τεχνοκρατών (με πτυχία οικονομικών) που αποφασίζει τελεσίδικα με κάθε άλλο παρά ανθρωπιστικά κριτήρια.

Γεννιούνται ερωτήματα με το ποια είναι επακριβώς τα εν λόγω κριτήρια και σε ποιες κατηγορίες (ξεχωριστά) κατανέμονται. Ήδη πολλά άτομα με ειδικές ανάγκες (συννοδούμενα συχνά από δικούς τους ανθρώπους) προέβησαν σε γενικευμένες διαμαρτυρίες για την αντικοινωνική συμπεριφορά αυτής της ... τεχνοκρατικής επιτροπής που μοριοδοτεί κατά το δοκούν (στα πλαίσια κυρίως, του κρατικού προϋπολογισμού και των οικονομικών ρυθμίσεων, σεβόμενα τις επιταγές της οικονομικής πολιτικής της Ε.Ε.). Κλειστές πόρτες δηλαδή.

Απεργιακή νίκη των οικονομικών μεταναστών

Στη περιοχή Βουρασκιά της Ηλείας, οι μετανάστες έκαναν επιτυχημένη απεργία, διεκδικώντας μεροκάματο από 17 ευρώ (που έπαιρναν προτύτερα) στα 25 ευρώ. Η υποχώρηση των αφεντικών ήταν άκατη και η υποστήριξη μεγάλου μέρους των ντόπιων κατοίκων ενθαρρυντική και ... ενθουσιώδης. Το διάστημα (τέλη Μαΐου) που κράτησε η απεργία, υπήρξε και μακρής έκτασης κατάληψη ολόκληρος οικισμός - όπου έμειναν βούλγαροι εργάτες - στο στο δημοτικό διαμέρισμα Καπελέτο του δήμου Βάρδας της Ηλείας. Δεν έγινε έρευνα για τον εντοπισμό των δραστών.

Αυτοί που τολμούν!

Την Πέμπτη 6 Ιούνη πραγματοποιήθηκε διαδήλωση εργατών ΑμΕΑ που κατευθύνθηκε προς το Γενικό Λογιστήριο Κράτους, με μεγάλη επιτυχία (γεγονός όμως, που απέκρυψε μεγάλο μέρος των κατεστημένων ΜΜΕ). Κυρίαρχο ρόλο στην πορεία είχαν τα παρακλητικά άτομα σε αναπηρικά καροτσάκια ... που χρειάστηκαν να αντιμετωπίσουν μια ορδή κόνων (!!) ΜΑΤ, που παρατάχθηκε γύρω από τον κορμό των διαδηλωτών μ' εντελώς προκλητικό τρόπο. Το όλο περιστατικό άφησε άφωνους τους περαστικούς, που τους χειροκρότησαν σε ένδειξη συμπαράστασης. Μπράβο στα άτομα της Συνομοσπονδίας ΑμΕΑ...

Μια μικρή Διεθνής των Εργατών

Στην Ικαρία, δημιουργήθηκε το συνδικάτο των «Πολύεθνικών Εργατών Ικαρίας» (Π.Ε.Ι.) με σκοπό, όχι μόνο την οικονομική βιωσιμότητα των μεταναστών, αλλά και την ενσωμάτωσή τους στην τοπική κοινότητα. Πρόκειται δε για μια ήδη δραστήρια οργάνωση που συμμετέχει στα κοινωνικά δράματα της ευρύτερης περιοχής και συσπειρώνει Αλβανούς, Βούλγαρους, Έλληνες και Ουκρανούς εργάτες. Εκτός των άλλων, επιθυμεί μια αυτονομία στις δραστηριότητές της, πράγμα που τους τιμεί ιδιαίτερα. Αλληλεγγύη στους εργάτες της Π.Ε.Ι. !

ESPAÑA HUELGA GENERAL!

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε η Γενική Απεργία στην Ισπανία (με καθολική συμμετοχή συνδικάτων, κομμάτων, οργανώσεων κι αυτόνομων σχημάτων) τριήμερης διάρκειας (γνωστής και ως 20J) που κυριολεκτικά ταρακούνησε τη χώρα και εικόνας από τις διαδηλώσεις κάναν το γύρο του κόσμου (έτσι... από τα ανεξάρτητα MME). Τα συνδικάτα (με πρώτο και... μακράν καλύτερο το αναρχοσυνδικαλιστικό CGT) είχαν βεβαίως την τιμητική τους μα και αυτά έκαναν το γενικό σχεδιασμό της όλης φάσης/συμμετείχαν τα UGT, CC OO CNT και άλλα αυτόνομα σωματεία) και στα μπλόκ τους συγκέντρωσαν τον περισσότερο κόσμο. Το μπλόκ της CNT έκανε προσυγκέντρωση στη πλατεία Barqueta τις 12:00μμ και από 'κει (υπό την αυστηρή "εποπτεία" των αστυνομικών κλούβων) με πορεία κατέληξε στους κήπους Jardines de Valle.

Το μπλόκ της CGT, παρόλο που δεν ήταν το πολυπληθέστερο (σε σχέση με τα ρεφορμιστικά συνδικάτα) ήταν σίγουρα, το μαχητικότερο και έκλεψε τις εντυπώσεις. Η δική της πορεία ξεκίνησε από τη plaza Nueva και κάποια στιγμή συναντήθηκε με τον κορμό της πορείας των άλλων συνδικάτων (ξεκίνησαν από άλλα σημεία). Επίσης, η CGT ανέλαβε τη πρωτοβουλία για μια μαυροκόκκινη εκδήλωση (με ανοικτή κουβέντα, φαγητό, μοίρασμα φυλλαδίων κτλ.) στο πάρκο Alamillo, με σημαντική ανταπόκριση από μέρους κόσμου, που ήθελε να μάθει περισσότερα για τις προσεχείς εκδηλώσεις.

Το μικρό ελευθεριακό/αναρχικό μπλόκ των Anarquistas Contra El Capital (ACEC) πραγματοποίησε τη δική του παρέμβαση με μια επιτυχημένη εκδήλωση στη plaza de Ruzafa (φαγητό, συζητήσεις κοινού κτλ.) στο ίδιο μέρος δηλαδή, που έκαναν μια δική τους ανοικτή παρέμβαση κι πλέον γνωστοί Reclaim the Streets (Επανακτήστε τους Δρόμους). Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι μια αμφιλεγόμενη παρουσία είχε και το μπλόκ των (μπλέ ; ;) φεμινιστριών, με πανό και μπαλόνια.

Στη Σεβίλλη, όπου επίσης πραγματοποιήθηκε και η Ευρωπαϊκή Συνόδος (την προέδρια είχε η Ισπανία) για να συζητηθούν τα... διάφορα θέματα της επίσημης ατζέντας (βλεπ. "ευρωστρατός", διεύρυνση, "λαθρομετανάστευση (sic)"), τα αφεντικά πρέπει να ενοχλήθηκαν πολύ με την ανταπόκριση του κόσμου στην 24 ωρη Γενική Απεργία και στις διαδηλώσεις των επόμενων ημερών, διότι δεν εξηγείται αλλιώς η απόφασή τους να καταπιεστούν περισσότερο με τα "ζητήματα κοινοτικής ασφάλειας" (βλ. αυξημένα μέτρα σκληρής καταστολής και «Χάρτα» κατάργησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων). Το... αντί του κ. Ανθάρ ιδρώσε πολύ αυτές τις μέρες τον ξεσηκωμό και η καρέκλα του εφεξής θα "τρίξει" (πάντα στον απόηχο της Γενικής Απεργίας). Και όχι μόνο ο κ. Ανθάρ: ήδη τα αφεντικά ανησυχούν (και πολύ καλά κάνουν!) για τις... διαστάσεις που μπορούν να πάρουν οι επικείμενες μαζικές διαδηλώσεις στη Θεσσαλονίκη το 2003! Εκεί, θα πάρουν την απαντητική από χιλιάδες στόματα λαού (απ'όλο την υφήλιο, μα και δε θα είναι μόνον ελληνες διαδηλωτές στις πορείες) που θα ζητούν το αυτόνοπο: ΟΥΤΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΟΣ, κάτω ο καπιταλισμός!!

Μικρές ειδήσεις...

*Η ομάδα ναυτεργατών της IWW στις 29 Απριλίου πραγματοποίησε 24 ωρη απεργία ενάντια στον εργαζόμενο της εταιρείας JeffBoai (που με αδέμια μέσα προσπαθούσε να διαβάλλει στις συμφωνίες που υπογράφηκαν με τους εργάτες). Η απεργία είχε επιτυχία, μιας και τα αφεντικά αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν στα αρχικά σχέδια τους...

*Στο Βανκούβερ της Βρετανικής Κολούμπια 15 εργάτριες του τομέα Δημόσιας Υγείας (άνηκαν στο προσωπικό της BC Children's & Women's Hospital) τις 19 και στις 22 Μαΐου διαδήλωναν ενάντια στα σχέδια ιδιωτικοποίησης του εν λόγω νοσοκομείου (που θα σήμαινε την απόλυση 230 εργατριών). Φυσικά, η αστυνομία του Βανκούβερ, δεν είχε... κανένα πρόβλημα να προχωρήσει σε συλλήψεις διαδηλωτριών τη στιγμή που η πορεία έφτανε στο... τέλος της και άρχισε να διαλύεται. Τελικά, αφέθηκαν ελεύθερες (αρκετές ώρες αργότερα).

*18 Ιουνίου- στη Μπογκοτά της Κολομβίας, οι εργάτες της κρατικής βιομηχανίας πετρελαίου Ecopetrol πραγματοποίησαν 48ωρη απεργία για τη δολοφονία του Cesar Blanco (εργάτη της εν λόγω βιομηχανίας κι βασικού μέλους της Εργατικής Συνδικαλιστικής Ένωσης -USO) πριν από μια βδομάδα. Είναι ο τρίτος συνδικαλιστής της USO που δολοφονείται, εξαιτίας της αγώνα του συνδικάτου να κατοχυρώσουν περισσότερα δικαιώματα στους εργάτες, που δουλεύουν σε ιδιαίτερα επικίνδυνες συνθήκες στη πετρελαϊκή εταιρεία.

*Μέσα Ιούνη έληξε η νικηφόρα απεργία εργαζομένων του ξενοδοχειακού τομέα της Νορβηγίας. Οι 400 περίπου εργαζόμενοι, μετά 4 βδομάδες(!) μαζικής απεργίας, κατάφεραν να κάμψουν την εμμονή της κυβέρνησης για τις σχετικές ασφαλιστικές αλλαγές και περικοπές στον τουριστικό τομέα.

Ευχαριστούμε τους συντρόφους Στέλιο Παναγιώτα και Δημήτρη (Μελβούρνη) για τη συμβολή τους στην έκδοση του 3^{ου} τεύχους Ε.Ε. Το δελτίο είναι ανοικτό οπότε ο καθένας/μία μπορεί να συμμετάσχει παντοιοτρόπως! (Για επικοινωνία: redblackflag@hotmail.com) Παλιά τεύχη του θα βρείτε στο στέκι «Πικροδάφνη» -Π.Π.Γερμανού 22 /Αγ.Δημήτριος-

που συγκριγίμ! Φωτοτυπώστε το και μοιράστε το ελεύθερα!!!

Συνεχόμενοι Πνιγμοί

Να τον χιρίονται τον καπιταλισμό τους!! Μετά το ιστορικό κατατράκ της πολυεθνικής ENRON, να'σου και η... WorldCom και η πασιγνωστή Xerox -νέες φούσκες- να κάνουν σημαντική ζημιά στο μπάτ της οικονομικής υπερδύναμης, κάνοντας τους- κέραν της οχθής του Ατλαντικού-Ευρωπαϊκούς καπιτάλες να χοροπηδάν από τη χαρά τους για την μικρή άνοδο του ευρώ (που το φέρνει σε απόσταση αναπνοής με το «αντικαλό» του δολάριο). Όλες οι αστικές φυλλάδες κάνουν λόγο για το... «πατατράιο» των εν λόγω πολυεθνικών, κλην όμως ελάχιστες ως... καμιά(!) δεν κάνει αναφορά για το μέλλον των εργαζομένων, που θα κληθούν-στη χειρότερη περίπτωση- να κληρώσουν τα σπασμένα (και ασυμμάζευτα) των καπιταλιστικών αφεντικών. Τι κι αν οι... διάφοροι γραβατωμένοι οικονομολόγοι μιλάνε για «άραμα διαφθοράς» στην αμερικανική οικονομία, τι κι αν λένε «μα, το ευρώ θα μας σώσει!»(;;) για να καθησυχάσουν τα χρηματιστήρια, είναι γεγονός ότι το παγκόσμιο Σύστημα της Αγοράς ΔΕΝ ΤΡΑΒΑΕΙ ΑΛΛΟ. Η λύση των... διαρκών «οικονομικών ενέσεων» είναι φανερό ότι έχει κάποια όρια (μιας και μακροπρόθεσμα, η τακτική των οικονομικών εκεκτάσεων-που κυριάρχησε στον 20ο αιώνα σ'όλη την υφήλιο-θα γίνεται ολόένα και πιο ανέφικτη) και οι διάφοροι οικονομικοί οργανισμοί (ΠΟΕ, ΔΝΤ κτλ.) λειτουργούν πότε-ρο σαν άντρο σημιορίας κλεφτών, μαφιόζων και απατεώνων παρά... σαν ιδρύματα που έχουν σκοπό να «ανακουφίζουν» τις ασθενέστερες οικονομικές χώρες (sic)!

Ο εργατικός κόσμος δεν χρειάζεται να εμπιστευτεί τις τύχες του στις διάφορες αλλαγές των καπιταλιστικών αφεντικών και των... παρατρεχαμένων τους στα κατεστημένα συνδικάτα και στους οικονομικούς οργανισμούς κ.α., αλλά να πάρει τη ζωή στα χέρια του, παλεύοντας για μια αταξική κοινωνία, κοινωνία που θα βασίζεται στις αρχές της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας & της οικονομικής αυτοδιαχείρισης. Και τούτο βεβαίως, είναι κάτι παραπάνω από επικτό.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝΟΥ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

Από το 1945 και έπειτα οι αυστραλιανές κυβερνήσεις εισήγαγαν ένα πρόγραμμα μαζικής μετανάστευσης στη χώρα και έτσι, ανάμεσα στις χιλιάδες που εισήλθαν, βρέθηκαν και αρκετοί αναρχικοί και αναρχοσυνδικαλιστές. Το 1956 δημιουργήθηκε στο Σίδνεϊ ένα τμήμα της βουλγαρικής CNT-B και μερικά χρόνια αργότερα, στο Σίδνεϊ, ένα τμήμα της ισπανικής CNT. Τα δύο αυτά τμήματα, αρχικά, προσπάθησαν να οργανώσουν την προπαγάνδα ανάμεσα στους Αυστραλούς εργάτες, αλλά λόγω του μεγάλου ρατσισμού ενάντια σε μετανάστες που επικρατούσε τότε δεν μπόρεσαν να πετύχουν και πολλά πράγματα κι έτσι περιορίστηκαν στους ομοεθνείς τους.

Τότε οι Βούλγαροι αναρχοσυνδικαλιστές σχημάτισαν το «Sydney Anarchist Group» (SAG) και εξέδωσαν το περιοδικό «Our Road» στα βουλγαρικά, ενώ οι Ισπανοί τύπωσαν και κυκλοφόρησαν αρκετά φυλλάδια στα ισπανικά από τα οποία το πιο γνωστό ήταν το περιοδικό «Acracia» που εκδιδόταν ως το 1997.

Κατά τη διάρκεια του 60 και εξαιτίας του πολέμου του Βιετνάμ, αναπτύχθηκε ένα κίνημα αντικουλτούρας σε όλη την Αυστραλία, όπου σημειώθηκε αυξημένο ενδιαφέρον για τις αναρχικές ιδέες και αυτό οδήγησε την IWA στο να επιζητεί επαφές με Αυστραλούς αναρχοσυνδικαλιστές.

Το 1966 η SAG δημιούργησε το Anarchist Cellar, ενώ το «Acracia» από το -1973 ως το 1975- εκδιδόταν και στα αγγλικά ως έκδοση του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, βοηθώντας με κάθε τρόπο Ισπανούς αναρχικούς που 'ταν φυλακισμένοι ή καταδιώκονταν απ' το καθεστώς Φράνκο.

Το 1983, δημιουργήθηκε στο Σίδνεϊ τμήμα της IWW, με όργανο το «Rebel Worker» αλλά αργότερα το τμήμα αυτό μετονομάστηκε σε Rebel

Worker Group, ανεξάρτητο αναρχοσυνδικαλιστικό περιοδικό. Πάντως στη Μελβούρνη είχε δημιουργηθεί μια αναρχοσυνδικαλιστική ομάδα κι άρχισαν ανεπίσημες επαφές μεταξύ των δύο αυτών ομάδων

Το 1985 η ομάδα τη Μελβούρνης διαλύθηκε, αλλά έμειναν κάποιοι νεαροί, οι οποίοι δημιούργησαν μια νέα ομάδα και σε συνέδριο στο Σίδνεϊ το Γενάρη του 1986 δημιουργήθηκε η Αναρχική Συνδικαλιστική Ομοσπονδία (ASF), η οποία το 1988 έγινε το αυστραλιανό τμήμα της IWA.

Το 1990 η ASF συμμετείχε στη μεγάλη κινητοποίηση των εργαζομένων στις δημόσιες συγκοινωνίες της Μελβούρνης.

Αλλά μεταξύ 1990 και 1992 υπήρξαν αρκετά εσωτερικά προβλήματα στην Ομοσπονδία μεταξύ της Μελβούρνης και του Σίδνεϊ που οδήγησαν στη διάλυση της ASF το 1992.

Μέχρι το 1993-1994 στη Μελβούρνη μερικοί αναρχοσυνδικαλιστές εξέδιδαν το περιοδικό τους «Burning Issue» («Φλέγον Θέμα»), ενώ, παράλληλα, μερικοί έγιναν μέλη της IWW και από τότε υπήρχε πάντα μια ομάδα IWW στη Μελβούρνη.

Το 1996-97 δημιουργήθηκε στη Μελβούρνη μια νέα αναρχοσυνδικαλιστική ομάδα, η ASGM, η οποία, με τη προσθήκη κάποιων νέων μελών, το 1999 μετατράπηκε σε Anarchist Syndicalist Association, αλλά με την προσθήκη αντίστοιχων ομάδων από το Σίδνεϊ και το Περθ της Δυτικής Αυστραλίας, τον Ιούνη του 2000 επαναδημιουργήθηκε η ASF.

Βασικά, η ASF, πέρα από μερικές αποσπασματικές ενέργειες, δεν έχει καμία συμμετοχή ή παρουσία στους εργατικούς χώρους και αγώνες. Τα περισσότερα μέλη της είναι φοιτητές και περισσότερο lifestyle αναρχικοί, παρά αναρχοσυνδικαλιστές στην πράξη. Το 2001-2002 παρουσιάστηκαν αρκετά προβλήματα στο εσωτερικό του «χώρου» της Μελβούρνης και γενικότερα, με αποτέλεσμα να διαλυθούν οι ομάδες της Περθ και, πρόσφατα, απ' ό,τι φαίνεται και του Σίδνεϊ και να μείνουν στην ASF μόνο 3 ομάδες από τη Μελβούρνη και μια από την Αδελαΐδα.

Επίσης, στο τελευταίο συνέδριο της IWA στο Μάντσεστερ, η ASF δεν έγινε πλήρες μέλος της Διεθνούς.

(Περισσότερες πληροφορίες θα βρείτε στο www.anarchosyndicalism.org, όπου αναφέρεται ότι η ASF είναι μέλος της IWA, κάτι που είναι και λανθασμένο και παραπλανητικό).

A.T.

«(...) Υπάρχει ως εκ τούτου μια διαφορά μεταξύ εργατικής τάξης και συνδικατών (σ.α. του κατεστημένου / γραφειοκρατικού): Η εργατική τάξη πρέπει να δει πιο πέρα από τον καπιταλισμό, ενώ ο συνδικαλισμός είναι περιορισμένος μέσα στα όρια του καπιταλιστικού συστήματος. Ο συνδικαλισμός δεν μπορεί να αντιπροσωπεύει παρά ένα τμήμα απαραίτητο, αλλά έσχατο, του ταξικού αγώνα. Ανατρεσόμενος πρέπει να έλθει απαραίτητα σε σύγκρουση με την εργατική τάξη-που θέλει να πάει πιο μακριά (...»

ANTON ΠΑΝΝΕΚΟΚ «Ο συνδικαλισμός» (εκδ. Επαναστατική Αυτοοργάνωση, σελ. 18)

